

Giới thiệu Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người

Thể loại: Đô thị, ngược, SE

Trong câu chuyện này nữ chính có số phận không mấy may mắn khi cô bị bọn buôn bán người bắt lần lượt qua tay những kẻ đầu trâu mặt ngựa khác nhau. Đến khi Hồng Thất thấy được một tia hi vọng là khi Ông Hy Ván là người chấp nhận thu nhận cô.

Cứ nghĩ hạnh phúc may mắn đã đến với mình, nhưng không ngờ, người bạn của cô, Dung Hoa xuất hiện, kìm hãm tất cả những kế hoạch bỏ trốn của cô.

Trích đoạn:

“Thẩm Dịch Đình đem vali tiền giao cho Ông Hy Ván, hẩn nhìn Thẩm Dịch Đình một cách kì, chẳng quan tâm đến số tiền mặt kia, đó cũng chút là tiền biểu trưng, số tiền còn lại đã chuyển khoản cọc trước, hẩn chỉ hỏi Thẩm Dịch Đình một câu:

"Rốt cuộc cậu xem tôi là gì?"

"Uống tiên sinh? Anh hỏi như vật không phải là vì nhiệm vụ và Hồng Thất..."

Ông Hy Ván liền ngắt lời anh:

"Không sai! Tôi muốn Hồng Thất thực sự nhúng tay vào việc kia, chứ không phải là cậu ra tay bảo bọc cô ấy."

Thẩm Dịch Đình có vẻ do dự, nhưng kiên quyết đáp:

"Hồng Thất còn rất trẻ..."

"Vậy cậu không muốn phá hủy tương lai xán lạn đã định của cô ấy? Tôi là người định đoạt, không phải cậu, nhiệm vụ lần này đem như bỏ qua, nhưng Hồng Thất không phải búp bê của cậu, mà là búp bê của tôi."

Thẩm Dịch Đình nhú mày, nói:

"Vậy anh huấn luyện cô ấy để làm gì?"

Ông Hy Ván nhếch môi, đẩy mắt xoẹt qua tia giao hoạt cùng tàn bạo:

"Chơi đùa một chú thỏ con cũng rất thú vị, phụ nữ đẹp thì dùng với mục đích gì, cậu cũng rõ, thỏ con ngây thơ thế này, bỏ đi sớm sẽ rất uổng phí!"

Không phải Thẩm Dịch Đình cố không hiểu, ngược lại, anh còn hiểu rõ con người Ông Hy Ván hơn bất cứ ai, Hồng Thất, cuối cùng sẽ có kết cục bi thảm hơn tất cả những người phụ nữ khác.

Anh đi khỏi đó, trong lòng nặng nề vô cùng.

Tuyệt rất lớn, cả ngày Hồng Thất chỉ tập bắn chứ không phải chạy bộ như những ngày khác.

Di Hà cũng nhờ người sửa máy sưởi trong phòng của Hồng Thất.

Thẩm Dịch Đình đột nhiên xuất hiện, cùng cô nắm súng một hồi rồi chậm chậm hỏi:

"Tại sao em muốn làm thuộc hạ cho Ông tiên sinh?"

Cô liền đáp:

"Tất nhiên là vì em muốn sống rồi..."

Người đàn ông đó chưa bao giờ quan tâm tới cô, nhưng cô sẵn sàng hi sinh tất cả mọi thứ cho hẩn.

Thanh xuân của cô, từ khi gặp hẩn, chìm ngập trong những tội ác phạm pháp, súng và máu. Đứng từ xa, nhìn hẩn và Dung Hoa ở bên cạnh nhau, trong tâm hồn của cô gái trẻ, như chìm vào nỗi giận dữ kinh hoàng.

Cô gái đó, sẽ còn ngây ngô như ban đầu hay sẽ trở thành một con ác quỷ thật sự?

Đến cuối cùng, tất cả mọi chuyện xảy ra ở thời niên thiếu của cô, tất cả đều chẳng quên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Gặp gỡ

Con mưa đổ xuống tầm tã.

Mưa cuối đông lạnh lẽo, Hồng Thất ra khỏi trung tâm, dắt xe đạp trở về nhà. Ánh đèn đường ban đêm hắt xuống lòng đường làm mặt đường sáng óng ánh như một lớp lớp vàng.

Vì vụ cái miệng nhỏ, cô gái hát bài Someone like you của Adele, vừa đi vừa ngắm nhìn thành phố về đêm.

Thành phố là thành phố khá nhỏ, phát triển kinh tế không cao, trọng điểm là một khi công nghiệp ở vùng trung tâm, nơi bố mẹ Hồng Thất đang làm việc.

Rẽ vào một con ngõ nhỏ, cô đạp xe thật nhanh vào cửa nhà. Chồng xe kĩ càng cô mới cởi chiếc áo mưa đang ướt đầm ra khỏi người rồi đi trong nhà. Bố mẹ đều đi làm đêm, cô phải ở nhà một mình. Cũng giống như nhiều đêm khác, cô học bài và dự định sẽ đi ngủ sớm.

Chương trình thời sự đang phát trên tivi, cô biên tập viên xinh đẹp với giọng nói bắt tai đang điểm qua thông tin:

"Gần đây, các vụ mất tích liên tiếp xảy ra. Ngày hôm qua, chiều ngày 25 tháng 10 một nữ sinh đã bị bắt cóc. Theo camera ghi lại được, cô gái này bị bắt cóc bởi một nhóm người trong một chiếc xe mười sáu chỗ hiệu Toyota. Đến hôm nay vẫn chưa tìm thấy manh mối. Nghi ngờ rằng đây là đường dây buôn bán người đa quốc gia..."

Hồng Thất nghe cô phát thanh viên nói cũng hết sức bàng hoàng. Buôn bán người ư? Kinh khủng quá. Trước đây cũng nghe nói có nhiều cô gái bị bắt bán sang những nước khác làm trâu làm ngựa cho người khác. Còn có người chết không thấy xác.

Bỗng cô thấy lạnh cả sống lưng. Con người ra không cần đẹp đẽ, đẹp thì chúng bắt làm "gái làng chơi", xấu xí thì xui xẻo hơn, bị đem bán làm tay sai cho người khác, cuối cùng chính là bị lấy nội tạng, còn thân xác thì sẽ bị ném đến một nơi xa xôi hẻo lánh, người nhà không tìm thấy, hay bị bỏ vào thùng rác như súc vật.

Ai cũng có số phận, người sinh ra đã trong hoàn cảnh nào, nếu đã bị định đoạt là chịu khổ, thì có cố gắng mấy cũng chỉ có thể khích lệ bản thân vượt qua mà thôi, còn nỗi khổ thì vẫn còn ở đó, chẳng bao giờ ta thoát được.

Gió thổi nhẹ nhẹ, cô leo lên giường, đồng hồ điểm mười một giờ tối. Điện thoại cô bỗng rung lên, một dãy số lạ hiện ra. Côi hơi dè dặt khi có số lạ gọi đến, tuy nhiên cô vẫn bắt máy.

Bên kia đầu vang lên giọng phụ nữ:

"Có phải Hồng Thất không? Bố mẹ cháu bị tai nạn trên đường đi làm về, cháu mau tới đi, ba mẹ cháu đang ở bệnh viện X."

Cô như kẻ điên mở cửa lao ra ngoài, chỉ kịp khoá cửa lại, dắt xe đạp, đạp hết sức để chạy đến bệnh viện X.

Gió thổi rất mạnh, mưa rơi, cô trên người chỉ mặc một bộ đồ ngủ lạnh đến co hết cả ngón tay ngón chân lại. Đi qua một khoảng tối, cô nhìn thấy phía trước là một chiếc xe nhưng tối quá cô không thấy rõ, trong lòng lại đang lo lắng cho ba mẹ, cô chẳng quan tâm đến chiếc xe.

Nhưng dường như cô cũng quên, chiếc xe đó là chiếc xe được cảnh báo trên tivi lúc tối.

- - - - -

Cô mở mắt, xung quanh tối đen, chỉ nghe thấy tiếng xe chạy, cô sợ hãi không biết phải làm thế nào. Ú ớ được vài câu, cô chợt nghe tiếng người đàn ông bên ngoài vọng vào:

"Mau đi trói chúng, bịt miệng lại, có lẽ thuốc đã hết tác dụng rồi!"

Cô giật thót mình, chỉ có cách nín thở vờ như chưa tỉnh, để người kia trói mình. Qua ánh sáng le lói ở cửa, cô tí hí nhìn người đàn ông kia, một gã vừa lùn vừa mập nhưng khuôn mặt vô cùng dữ tợn, trên người xăm rõ hình một con hổ, cô bị nhân hình không ra nhân hình của hắn làm vào sợ đến tái mặt.

Lâm vào tình trạng này cô đã biết rồi cuộc mình đang lại bắt, giống như trên ti vi vào tối hôm đó. Qua ánh sáng bên ngoài, hình như đã là buổi trưa. Trong đầu cô chỉ còn hình ảnh lúc cô ngang qua chiếc xe trong bóng tối đó, cô bị bọn họ kéo vào trong xe, đúng lúc đó bố mẹ cô vừa đi ngang qua, cô tuyệt vọng gọi hai người, nhưng chẳng ai để ý cả.

Đó là những gì cô còn nhớ. Thực ra, cuộc gọi đó là lừa cô thôi.

Trong đầu cô chỉ xuất hiện qua lại những hình ảnh kinh dị, trống ngực đập thình thịch.

Gã kia đi ra khỏi nơi cô đang bị trói, cô bắt đầu nhìn quanh. Qua khe sáng nhỏ bé ở cửa rọi vào, cô nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

Dung Hoa!

Cô ấy là bạn học của Hồng Thất.

Cùng mười bảy tuổi, Hồng Thất ngoài gia đình ra thì không còn gì khác. Nhưng Dung Hoa tuy không phải là tiểu thư nhà giàu lại chẳng phải con nhà quyền quý, Dung Hoa so với Hồng Thất lại hơn về mọi mặt, ngoại hình, học lực, tiền bạc, bạn bè đều nhiều hơn.

Trong lớp, Hồng Thất khá ít nói, bạn bè vì thế mà chỉ đến được trên đầu ngón tay. Đã học chung với nhau được hai năm nhưng Hồng Thất và Dung Hoa cũng chưa bao giờ thực sự nói chuyện như những người bạn thật sự.

Lúc này, cô gái xinh đẹp trước mặt Hồng Thất thật sự chính là Dung Hoa, cường cầu mấy thì Hồng Thất vẫn cảm thấy mình có hi vọng trốn thoát.

Chiếc xe đó di chuyển mãi, cô bị trói cả người nên không cách nào thoát được. Qua cánh cửa bên ngoài, ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy ánh trăng sáng. Bị bắt bán, cô tự hỏi làm sao mình còn có tâm trí để ngắm trăng? Trong khi rất nhiều cô gái cũng bị bắt giống cô vẫn đang nhắm nghiền mắt.

Bọn họ vẫn không biết, có một kiểu người giống như cô vậy, với người khác, thuốc mê có tác dụng rất lâu, còn đối với cô, nó chỉ là vài tiếng. Trước đây, trong lần tiểu phẫu cắt amidan, bác sĩ xét nghiệm máu của cô và cho biết cô có lượng hoạt chất chống gây mê trong máu, kết quả của một hội chứng không quá phổ biến. Lần đó cô bị gây mê gấp đôi người thường, thế nhưng cô vẫn là người tỉnh dậy sớm nhất.

Chẳng ai tỉnh dậy cả.

Cô tranh thủ lúc mình còn tỉnh mà suy nghĩ cách trốn chạy.

Họ sẽ đưa cô đi đâu? Sang nước khác? Vượt biên ư?

Cô cho rằng phải bỏ trốn trước khi họ đưa các nạn nhân vượt biên. Bây giờ xe vẫn chạy ổn, có lẽ họ đang đi qua con đường lên phía Bắc. Vì qua hết con đường này, cửa khẩu ở ngay trước mặt.

Làm sao họ qua mặt được hết cảnh sát giao thông?

Cô vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Đến sáng hôm sau. Cô được họ mở trói, tất cả những cô gái kia đều đã tỉnh lại. Người hoảng loạn la hét liền bị bọn người hung tợn đánh cho mấy bạt tai ngã nhào xuống sàn xe. Những cô gái sợ hãi nép hết vào một góc, người thút thít khóc, người cố gắng chạy ra ngoài nhưng trước những tên to cao vạm vỡ và sẵn sàng đánh họ mọi lúc thì lòng can đảm kia cũng tự nhiên bay biến.

Gã ném cho những cô gái tội nghiệp vài hộp cơm, qua ra bằng chất giọng khàn đặc khó nghe do hút thuốc lá nhiều:

"Ăn đi. Đưa nào không ăn ông cho chết."

Rồi ai cũng ăn, một phần vì sợ gã bậm trợn kia, một phần họ cũng đói rồi vì mấy ngày chưa có gì vào bụng.

Hồng Thất nhìn Dung Hoa. Trên khuôn mặt xinh đẹp của Dung Hoa đã ướt đầm nước mắt. Dung Hoa run rẩy ôm lấy cô, khóc lóc thảm thiết:

"Có phải tớ sẽ chết không? Bọn họ sẽ làm gì chúng ta vậy?"

Hồng Thất mặc dù chưa bao giờ thân thiết với Dung Hoa như thế nhưng trong lòng cũng trĩu nặng một chút dịu dàng, bàn tay vỗ vỗ vào vai Dung Hoa, nói:

"Cứ ăn no cái đã, chúng ta nhất định phải bỏ trốn. Cậu yên tâm, chúng ta không sao cả."

Có ăn được một ít cơm, Hồng Thất lại nghiên cứu phải bỏ trốn thế nào.

Các cô bị đem đến một căn nhà kì lạ giữa mảnh đất trống. Một người phụ nữ xinh đẹp với lối trang điểm lòe loẹt bước vào trong căn nhà, bà ta yêu cầu bật đèn sáng lên.

Đôi mắt chuốt macara dày cộm bắt đầu quan sát những thiếu nữ xinh đẹp, đôi mắt cong chẳng khác nào một con cáo bắt đầu xem xét.

Cánh tay bao bởi một chiếc bao tay màu đen bí ẩn, bà ta chỉ lần lượt những người mà mình chọn. Đến phiên cô, bà ta suy nghĩ rất lâu. Chẳng ai biết bà ta nghĩ gì cả, rồi bà ta cất giọng ngọt ngào đến khó chịu mà nói:

"Những cô gái tôi không chọn thì cho qua bên kia hết, còn những cô được chọn thì ở lại chỗ tôi!"

Cô đảo mắt, bà ta chỉ chọn được vài người, có cả Dung Hoa.

Cô ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trước mặt, bà ta nhìn cô bằng ánh máy lạnh lùng đến mức cô lạnh toát cả sống lưng mà không dám quay đầu đi hướng khác. Bà ta cúi người xuống, cánh tay nâng cằm của cô lên, nói:

"Cô gái này không đặc biệt nhưng có người cần một cô gái như cô ta. Các người nhớ phải trong coi cô gái này cẩn thận!"

Rồi quay sang nhìn Dung Hoa, nói tiếp:

"Cả cô gái kia nữa."

Trong số các thiếu nữ ở đó có một cô bé còn rất nhỏ tuổi, hình như chỉ mới chín mười tuổi. Cô bé đó giương đôi mắt ngây thơ nhìn mọi thứ đang xảy ra. Lòng cô đau như cắt, cô bé đó còn nhỏ quá, những thứ đang xảy ra dường như quá xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Sự xuất hiện

Đêm hôm đó là một đêm mưa lớn, cô thức giấc khi nghe tiếng động bên ngoài, ngẩng đầu nhòm qua cửa sổ. Trong màn mưa mờ nhạt, cô nhìn thấy hai kẻ lúc sáng lờ mờ sênh sếch một người. Hoàng hốt, cô tung cửa chạy ra ngoài, chẳng có đi canh giữ cả, nhưng ngoảnh đầu lại nhìn thấy Dung Hoa. Cô đưa tay lên miệng "xuyết" một tiếng rồi nói:

"Không ai canh cửa cả. Mau mở trời cho mọi người."

Nói rồi cô thoăn thoắt đánh thức những người khác, giúp họ cời trời. Mọi người túa ra trong cơn mưa. Dung Hoa nhìn cô nói:

"Chúng ta mau đi thôi!"

Hồng Thất nhìn ra cửa sổ, rồi nói:

"Cậu đi trước đi, nhớ tìm cảnh sát, gọi điện thoại cho ai đó khi có thể nhé, tớ sẽ đi sau, tiếp sau cậu thôi!"

Dung Hoa hơi do dự nhưng cũng chạy đi.

Hồng Thất ngay tức khắc chạy về hướng lúc này hai kẻ kia đã kéo một người, cô biết đó là cô bé kia.

Cô đi qua một hàng cây cò lau cao hơn vai, đến một khu tối đen như mực, chỉ có ánh trăng rọi xuống, cô nép vào một bụi cây, nhìn hai gã trước mặt.

"Con bé này tuy còn bé nhưng ngon ra phết!"

"Thôi đi! Cũng nay là lần trước không đếm con bé này nên chị Cả không biết, chúng ta mới có cơ hội, nếu không chỉ cần nó qua được cửa khẩu, số tiền sẽ đủ dè chết mày!"

Hồng Thất giật bản mình khi nghe cuộc nói chuyện của họ, cô bé đó...họ đã.

Hai gã đang đào một cái hố, đem thi thể nhỏ xíu còn đang trần trụi chôn xuống đất.

Cô chợt lạnh cả sống lưng. Cô bé đó...tội nghiệp quá, cho dù là ai, cũng đang cùng hoàn cảnh như cô, cô càng ham muốn được sống, được quay về nhờ pháp luật trừng trị những kẻ hung ác này, đem bọn họ phơi bày ra ánh sáng. Cô bắt đầu quay lưng chạy, chạy thật nhanh, hết sức có thể.

Ngay lúc cô vừa chạy đi, hai người kia dường như cũng phát giác điều gì đó. Họ bắt đầu đuổi theo.

Trong một đám cỏ lau rất cao, cô rẽ ra đi theo con đường cũ. Nhưng cô vẫn không thể chạy hơn hai người thanh niên dày dạn sương gió kia.

Cô chợt va phải một người mà bật ngã ra sau, đúng lúc hai người kia túm lấy tóc cô. Cô giương mắt giờ cánh tay lên cầu cứu người đàn ông đối diện.

Anh ra khuất dưới cái ô màu đen che nửa phần mặt, đôi giày da bị dính một ít bùn đất, anh mặc một chiếc áo khoát màu đen. Anh cất giọng nói lạnh nhạt nói:

"Mau đi tìm những người đã chạy trốn, nếu không."

Bọn họ bắt đầu lôi cô đi, ngay trước mặt người đàn ông đó.

"Con bé chị Cả nói phải chăm sóc đây mà, đúng là lão, chạy theo chúng ta... Không phải nó nhìn thấy..."

"Im đi! Cho người truy quét ngay, nếu không mất một đứa mày dền cái mạng này cũng không đủ!"

Cô chỉ nghe được như thế rồi bị đánh ngất đi.

- - - - -

Dung Hoa cảm đầu chạy, cũng chẳng biết mình đang chạy đi đâu nữa. Rồi cô chợt nghe thấy tiếng hò hét ở phía khu nhà đó:

"Mau tìm bọn chúng, có tất cả hai mươi lăm người, tìm cho đủ."

Cô còn run sợ hơn khi mà người đàn ông nào đó đang đứng trước mắt mình, hắn ta đứng đó và được một người bên cạnh che ô. Hắn nhìn cô, cô cũng khựng lại, chẳng thể nhúc nhích trước ánh mắt lang sói của hắn.

Mưa làm ướt cả người của Dung Hoa, cô lạnh đến phát run, trong mắt người đàn ông kia, cô bỗng trở thành con thỏ không tìm được nơi trú mưa nên lạnh đến run lấy bấy vậy.

"Ông chủ." Người bên cạnh nói.

"Đem cô ta đi cùng tôi!". Giọng nói âm trầm của người đàn ông làm Dung Hoa cụp cả người lại, chỉ biết đi theo sau hắn ta.

Cho dù bây giờ cô có muốn chạy cũng không thoát khỏi mười mấy người đi theo sau hắn.

Mưa mỗi lúc một to hơn, Dung Hoa chợt hắt xì một cái, người đàn ông phía trước đột nhiên dừng lại, quay lại nhìn cô hỏi:

"Em tên gì?"

Cô vì lạnh mà giọng nói cũng trở nên ngập ngừng:

"Dun..g Ho..a!"

Hắn không có biểu cảm gì cả, một mạch quay đầu đi về phía chiếc xe sang trọng, kéo cô ngồi vào trong xe, hắn quay sang nói với thuộc hạ bên cạnh:

"Gọi bác sĩ đến toà thành đi!"

Dung Hoa run rẩy ở bên cạnh hắn, khó khăn lắm mới dám cất miệng hỏi một câu:

"Ông là ai?"

"Ta ư? Ông Hy Vãn, người chọn em!"

Đôi mắt màu xanh đẹp đến kì lạ của hắn như thu hút hết tâm tư của Dung Hoa, cô thù người một hồi lâu. Hắn là con lai sao? Về quý tộc lãnh ngạo đó, khiến người ra đấm đuổi ngay từ lúc gặp gỡ.

Trong tâm hồn của cô gái mười bảy tuổi, người ta chưa hẳn đã trưởng thành nhưng trái tim cũng đã biết rung động, trái tim nhót bé lần đầu biết dao động trước một người khác giới.

Chiếc Roll Royce lăn bánh chậm chậm, rời khỏi đó.

Trong đêm mưa hôm đó, tất cả các cô gái bỏ trốn đều bị bắt lại ngoại trừ Dung Hoa.

Chị Cả đi qua đi lại trên sân nhà, nhìn một loạt thiếu nữ bị đánh ném trên sân, rút một liều thuốc trong bao ra hút, một tia khói trắng cũng lượn lờ.

Đêm đã về khuya, mưa vẫn rả rích, không khí đột ngột trở nên lạnh lẽo vô cùng, bà ta nhìn Hồng Thất vẫn nằm yên trong một góc, nhủ mảy:

"Làm sao cô gái kia lại ngất như vậy? Chẳng phải tôi đã nói là phải chăm sóc cô ấy hay sao? Một vị khách đặc biệt đang tìm cô ấy, nếu không xong các cậu có nghĩ mình giữ được mạng không?"

Hai tên kia ngay lập tức rụt cả người lại, rồi tí xín lỗi cùng giải thích:

"Chị Cả đừng trách tội em, cô gái này chạy trốn thì bị chúng em bắt lại, buộc phải đánh ngất đi để tránh cô ta lại bỏ trốn tiếp."

"Thôi đi.. Đem những cô gái tôi chọn về chỗ của tôi, còn những người còn lại đem cho Vĩ Thanh, cậu ta sẽ lo liệu ngay lập tức."

Chợt chị Cả khựng lại, đếm số người rồi hỏi:

"Khoan đã, lần trước báo lại cho tôi là mười lăm người, sao bây giờ chỉ còn có mười bốn người?"

Hai gã nhìn nhau rồi nói:

"Ông tiên sinh đem một cô gái kia đi rồi!"

Chị Cả nhủu mày:

"Vậy sao? Hấn vẫn còn tìm người nữa để làm gì?"

Như một phản xạ, cô nhìn về phía Hồng Thất trên người chỉ có một bộ đồ ngủ mỏng manh bị bẩn quá nửa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vị khách của cô

Hồng Thất tỉnh dậy đã thấy mình ở trong một căn phòng bị khoá kín, hai người đàn ông lạ mặt đang đứng sẵn ở đó, cô thấy kinh lùi về một góc.

Chị Cả xuất hiện, trên tay cầm theo một bộ váy màu trắng tinh khiết, bà ta cúi người xuống trước mặt Hồng Thất.

Giọng nói à nhẹ nhàng nhưng cũng đầy uy hiếp:

"Thay bộ váy này ra, nếu không... Con nhìn thấy cô bé đêm hôm đó không? Có muốn mình cũng có kết cục như vậy không?"

Quả nhiên câu nói tác động rất mạnh vào Hồng Thất, cô run rẩy đón lấy bộ váy, đi theo sự hướng dẫn của "mẹ".

Mất một lúc lâu cô mới thay xong bộ váy.

Khác với tưởng tượng của, chiếc váy rất bình thường.

Cô dù sao cũng cho rằng phải sống trước đã, những chuyện khác sẽ làm sau, cho nên lúc này nếu cãi lại, cô sẽ thật sự không có hi vọng quay về.

Bước ra khỏi căn phòng đó, cô đi theo sau "mẹ". Bà ta dẫn cô đến một căn phòng, ở đó, nhiều thiếu nữ cũng mặc như cô.

Trước cửa sổ sát đất của căn phòng có một người đàn ông quay lưng về phía cô, hấn đang chậm rãi hút thuốc, rất từ tốn, phóng thái vương giả cao ngạo độc tôn. Rồi hấn quay lại, nhìn một lượt.

Chị Cả từ lúc nào đã ra khỏi đó, để Hồng Thất với nỗi lo lắng kinh hoàng, không phải là "tiếp khách" chứ? Cô cứ nghĩ về điều đó. Cô còn quá trẻ để chết, còn chưa kịp báo hiếu cho cha mẹ, bây giờ lại chẳng biết mình sẽ đi đâu.

Dung Hoa không có ở đó, Hồng Thất không dám nhìn thẳng, chỉ dám cúi đầu nhìn ngón chân của mình.

Ai cũng như vậy, lâm vào tình cảnh này, không những hoang mang mà còn không có cách suy nghĩ rõ ràng.

"Cô..."

Hấn cất giọng.

Chẳng ai biết hấn đang gọi ai cả, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, mỗi Hồng Thất vẫn chỉ đang trốn tránh.

Ngón tay thon dài đang chỉ về hướng cô gái cúi đầu đó. Những thiếu nữ bên cạnh cô bặm môi nói nhỏ với Hồng Thất:

"Là gọi cô đó!"

Hồng Thất ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp đôi mắt màu xanh thăm thẳm đang nhìn mình.

Hấn không giống như cô tưởng tượng, chẳng phải một ông già khó nhìn, một kẻ xấu xa, phải nói là hấn rất...cao quý.

Khuôn mặt tựa như được tạc một cách tỉ mỉ với tỉ lệ tuyệt đối, giọng nói đó trước nay cô chưa từng nghe một thứ âm thanh hay đến vậy. Hấn lại chậm chậm lên tiếng:

"Những người khác ra ngoài!"

Những cô gái vừa buồn vừa vui đi ra ngoài. Hồng Thất ngoảnh đầu nhìn những người khác dần dần ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn lại mình cô và hấn.

Chỉ có tiếng thờ nhẹ của hấn và mùi nước hoa thoang thoảng đầy nam tính. Cô chẳng biết nó là hương gì cả, nhưng đặc biệt khác với những loại cô đã từng biết.

Mùi long đản hương thoang thoang, hần đứng lên, dằng đứng đặc biệt cao ráo, cao hơn cô hơn cả cái đầu, ngoài đang vết đàng hoàng của hần ta, cô chẳng biết thực chất của hần như thế nào.

"Em có muốn được ra khỏi đây không?" Hần hỏi.

Cô gật đầu.

"Vậy thì trở thành người phụ nữ của tôi, tôi sẵn sàng đưa em ra khỏi đây!"

"Tôi..." Cô ngập ngừng.

"Tôi có thể trở thành người mà anh có thể trọng dụng!"

Hần nhếch môi, ngồi xuống ghế, hỏi ngược lại cô:

"Trọng dụng như thế nào?"

"Chỉ cần anh cho tôi một công việc." Cô nói:

"Tôi sẽ hoàn thành!"

"Vậy sao?"

Hần đứng lên, nắm lấy cổ tay cô kéo cô ra ngoài.

Hần ném cô vào một chiếc xe sang trọng đậu bên ngoài, qua mặt kính, cô nhìn thấy nơi mình vừa mới ra khỏi chính là một quán bar có tên Thủy Tinh.

Hần khởi động xe chạy rất nhanh. Bên ngoài là màn đêm của một thành phố xa lạ, trời không mưa, không khí cũng êm dịu.

Hần đưa cô đến một toà thành cao và rộng, trong khi cô còn đang trở mắt nhìn thì hần đã gọi cô đi theo mình đến tầng ba.

Đến nơi, cô nhìn xuống bên dưới, ánh đèn sáng trưng, hai kẻ mặc áo đen đang lôi một người đàn ông đang bị trói, máu me bết bết.

"Bắn hần ta đi!"

Hần đưa cho cô một khẩu súng có gắn ống giảm thanh, mắt hướng về người đàn ông dưới mặt đất.

Cô cầm lấy khẩu súng mà trống ngực đập thình thịch, phải làm gì để sống, co huết, nhưng coi chưa bao giờ nghĩ mình một ngày sẽ nắm lấy một khẩu súng như thế, và chuẩn bị giết một người, dù không biết cô có thể bắn trúng hay không nhưng cô còn chẳng có can đảm bóp cò nữa là.

Hần kiên nhẫn đứng sau lưng cô, chờ cô hành động.

Đến cuối cùng, Hồng Thất cần môi bóp cò, súng giật lại rất mạnh, nhưng hoàn toàn viên đạn không trúng vào người phía dưới.

Cô chỉ tưởng tượng ra cảnh mình sắp bị ném đi như một tấm gấm rách, không ngờ hần không nói gì cả, lấy khẩu súng khỏi tay cô, thay vào đó bằng khẩu hần lấy ra từ trong người mình.

"Phải bắn như thế này!"

Hần nói rồi nắm lấy bàn tay cô, đơn thuần hướng xuống dưới tầng.

"Đoàng!"

Cô choáng váng với âm thanh súng nổ viên đạn bay vun vút ghim thẳng vào đầu, máu phun ra như xối. Cô chỉ thấy choáng váng, đầu óc quay cuồng.

Hần cúi người đỡ lấy cô gái đang ngã đi.

"Nhát gan như vậy lại muốn được tôi dùng làm thuộc hạ, ngốc!"

Lần đầu tiên, đồ ăn dâng tới miệng hần lại bỏ xuống. Cô gái này, thật quá khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thảm Dịch Đình

"Đừng!" Hồng Thất giật mình thức giấc, bàn tay lạnh ngắt, khung cảnh máu me kia lại hiện về.

Ngoài khung cửa sổ tuyết rơi lất phất, tuyết đầu mùa ư? Cô tự hỏi.

Bước xuống giường, cô ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh, đi nhanh ra khỏi phòng.

Bước ra một khi sảnh lớn, cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, đèn chùm lấp lánh như vô vàn viên kim cương, bậc cầu thang dài được lát bằng loại đá sang trọng, không gian rộng rãi hoa lệ khiến cô như ngạt thở.

Hắn từ cửa chính đi vào trong theo sau là một người nhìn rất quen, cô đang cố nhớ ra thì chợt vụt lại hình ảnh buổi tối cô bỏ trốn, người che ô khi cô bị hai gã bặm trợn kia túm tóc kéo đi, chính là hắn, dù lúc ấy hắn che ô gần hết khuôn mặt, nhưng cô vẫn nhận ra.

Cô chỉ nghe loáng thoáng trong cuộc nói chuyện của hai người, người cứu cô khỏi quán bar được gọi là Uông tiên sinh, còn người kia là Thảm Dịch Đình, họ nói chuyện rất tôn ti.

Thảm Dịch Đình rời đi.

"Cô còn đứng đó!" Hắn nói.

Cô giật cả mình, vội chạy xuống lầu.

Nền nhà khá lạnh nhưng cô không mang dép nên càng cảm thấy buốt cả bàn chân.

Uông Hy Vãn lạnh lùng nhìn lướt qua cô, âm trầm cất giọng hỏi:

"Em tên gì?"

"Hồng Thất!" Cô đáp.

Hắn nói tiếp:

"VẬY NHƯ MONG MUỐN CỦA EM, TÔI GIỮ EM LẠI LÀM THUỘC HẠ CỦA MÌNH. TỪ NAY VỀ SAU, PHẢI HOÀN THÀNH TẤT CẢ NHỮNG NHIỆM VỤ MÀ TÔI GIAO PHÓ. ĐI THEO THẨM DỊCH ĐÌNH, HẮN SẼ HUẤN LUYỆN CHO EM!"

Cô gật đầu, quay đi, để lại Uông Hy Vãn ngồi chễm chệ trên chiếc ghế màu đen sang trọng, trong lòng vô số suy tư. Làm sao hắn có thể chọn cô trong khi cô không có tài cán gì, tuổi đời còn khá nhỏ?

Vị bác sĩ Hoàng từ trên lầu đi xuống, cúi đầu trước Uông Hy Vãn, nói:

"Dung tiểu thư đã hạ sốt!"

"Tốt! Chăm sóc cô ấy cho thật tốt! Mọi việc ở bệnh viện, đã có người khác ứng phó!" Uông Hy Vãn nhìn ly rượu vừa mới rót ra, nói.

"Tôi hiểu, Uông tiên sinh!" Bác sĩ Hoàng cúi đầu rồi rời đi.

Đây không phải lần đầu hắn tới Thương Thành, có điều thường là tới để điều trị cho Uông Hy Vãn, còn lần này lại điều trị cho một cô bé, còn đặc biệt hơn, Dung tiểu thư rất giống một người thân đã mất trước đây của Uông tiên sinh, thật kì lạ. Chưa có cô gái nào được hắn chăm sóc lúc đến vậy, chẳng lẽ, Uông Hy Vãn xem Dung tiểu thư chính là em gái mình sao?

Tuyết rơi mỗi lúc một nhiều, trong Thương Thành, người nhiều vô số, nam có, nữ có, người chú ý tới Hồng Thất lại càng nhiều hơn. Đa phần họ không hiểu vì sao Uông Hy Vãn nhận thuộc hạ nữ, nhưng không ai dám nói gì nhiều cả.

Thảm Dịch Đình đưa cô tới bãi tập, trong khi cô đang mặc váy, giữa đêm tuyết rơi rất lạnh, mà cô cũng đi khá chậm, vì chân như đông cứng trong lớp tuyết. Anh đi chậm lại, để ta cô đang đi ở phía sau, rồi đột nhiên cởi áo khoát của mình ra, đưa cho cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh phủi những bông tuyết trên đầu cô xuống, giọng nói êm nhẹ cất lên:

"Tôi gọi em là Hồng Thất được không? À...tôi là Thảm Dịch Đình."

Cô gật đầu.

Anh bắt đầu đi tiếp.

Cô vì hành động ấy mà khựng lại hồi lâu. Trong lòng nhen nhóm một đốm lửa nhỏ nhoi đầy ấm áp.

Anh ngoảnh đầu lại, trên môi là nụ cười nhẹ, tuyết trắng phủ đầy trên mái tóc đen bóng:

"Còn không đi mau?"

"Vâng, em đến ngay!"

Hai bóng đang nhỏ nhắn trong tuyết đi qua để lại những sáu chân in trên tuyết sâu, nhìn từ xa thấy rất rõ.

Ánh mắt màu xanh nước biển nhưng xuyên qua màn tuyết, thoáng chốc chỉ thấy bóng dáng cao ngạo đang say sưa nhấp một ngụm rượu vang màu đỏ như máu. Hai chiếc bóng cứ khuất dần, Thương Thành rộng lớn đến vậy, chẳng có một nơi nào trong mắt Uông Hy Vãn lại xa xôi đến như vậy.

Tuyết vẫn lát phát bay.

- -----

Suốt một tháng liền cô không ngừng tập súng dưới sự huấn luyện của Thẩm Dịch Đình, cho dù trong lòng không biết mình đang làm gì nhưng cô vẫn thờ phào nhẹ nhõm vì được tiếp tục sống. Chỉ nhớ đến những cô gái cũng rơi vào tình trạng như mình trước đây, Dung Hoa và cô bé bị giết ấy, cô không sao thờ nổi. Con người ta sinh ra bằng xương bằng thịt, cũng là người giống nhau, cũng được mẹ cha sinh thành, vì sao lại có thể đem bán như một loại đồ vật như vậy?

"Nghiêm túc! Bắn vào bia!" Anh hét lớn.

Cô giật mình, nhìn những người khác đang cười vọt mình, trong lòng có chút tức giận cùng xấu hổ.

Không biết nhờ động lực nào, cô lại một phát bắn trúng ngay vào tâm, ngay cả tin cô còn không dám. Thẩm Dịch Đình im lặng cả đám người kia cũng im lặng, rồi cả đám người bắt đầu tung hô, điều đáng nói ở đây chính là cô đã dành một tháng để lắp ráp súng và tra đạn, dùng thêm hai tuần sau để tập bắn, những lần trước ngoài trượt ra ngoài thì chẳng bao giờ trúng vào bia.

Cô cũng la lớn ăn mừng giống như chiến thắng lớn nhất cuộc đời.

Cô gái nhỏ cũng vui mừng mà cầm súng chạy lung tung.

Đột nhiên mọi người đều im lặng.

Cô hớn hờ hỏi:

"Sao vậy?"

Càng lùi về sau, mọi người càng im lặng, bỗng cô và phải một bức tường cứng ngắc, toàn thân như lan ra một thứ lạnh lẽo, cô không dám quay đầu lại. Bên tai chỉ có cảm giác như hơi lạnh chen vào vào, giọng nói còn lạnh hơn tuyết ngoài trời lúc bấy giờ:

"Trời lạnh thế này, vẫn tập sao?"

Mọi người đều im lặng, nhìn cánh tay dài hữu lực của Uông Hy Vãn vòng qua người Hồng Thất.

Thẩm Dịch Đình bước đến, cúi người nói:

"Tuyết rơi rất lạnh nhưng việc làm ấm người lên cũng rất tốt cho sức khỏe!"

"Vậy sao? Xem ra, cần phải kiểm tra Thất Thất xem sao?" Hắn vừa nói vừa bước lùi ra sau mấy bước.

Một người phía sau biết ý liền chạy đi lấy một chiếc ghế.

Nơi tập súng nhỏ nhỏ này được chắn bên trên bằng một loại tôn lạnh, bên dưới vẫn là mặt đất lạnh ngắt, Hồng Thất một phần vì sợ đồ mất xanh biển ngoài kia, một phần vì sợ mình không bắn trúng, có phải hắn sẽ trừng phạt cô không?

"Bắn đi! Thất Thất."

Cô lại tự hỏi vì sao hắn lại mình như vậy. Thật kì lạ! Tâm hồn của cô gái ngây thơ không hắn đã ngọc, nhưng chưa đủ sâu sắc để đọc được tâm tư mỗi người.

Nhắm thẳng, thay đổi tư thế, chỉ tập trung vào tấm bia phía trước, Thẩm Dịch Đình đứng bên cạnh cô, trong lòng luôn tin tưởng hơn một tháng qua cô đã dạy dỗ cô rất ổn.

"Đoàng"

- Vòng 7

"Đoàng"

- Vòng 4

"Tốt lắm!" Ông Hy Vãn đứng lên, đi về hướng cô đang đứng.

Hắn nói tiếp:

"Nhưng để đứng bên cạnh tôi như vậy chưa đủ! Cần phải ít nhất bắn liên tiếp vào tâm của lần lượt nhiều tấm bia khác nhau!"

Hắn hướng mắt nhìn Thẩm Dịch Đình nói:

"Cậu tập trung một chút."

Nói xong hắn liền quay đi, bóng dáng cao lút qua màn tuyết trắng, trên chiếc áo lông sang trọng vẫn động lại bông tuyết lạnh lẽo. Trong lòng của những kẻ thuộc hạ đang được huấn luyện ở đó, có chút gì đó nhận thức được về sự quan tâm đặc biệt của Ông tiên sinh dành cho cô gái này.

Trước nay, Ông Hy Vãn ngoài đến để loại người thì hẳn chẳng đến bãi tập để làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gặp gỡ 2

Cô sống trong một căn phòng nhỏ phía sau Thương Thành, cô quen được một cô gái trong nhà bếp.

Tiểu Tuyết là cô gái rất hiền lành, cũng rất gần gũi với Hồng Thất, cô ấy luôn kể với cô về cô gái mà cậu chủ mang về. Từ đêm hôm đó, cô gái kia bị sốt không thuyên giảm, đến cả hơn một tuần, cậu chủ lúc nào cũng chăm sóc cho cô ấy, nhưng đến bây giờ vẫn chưa được gặp mặt vị tiểu thư may mắn đó.

Hồng Thất bề ngoài không mất quan tâm nhưng trong lòng lại vô cùng tò mò, tiểu thư ư?

Cô trở về dọn phòng của mình như thường lệ, chỉ một lát dọn dẹp xong, Hồng Thất đi vào bếp cùng Tiểu Tuyết. Nửa buổi chiều, dì Hà cũng đi ra ngoài, cả căn bếp rộng lớn chỉ có mỗi hai cô gái trẻ. Tiểu Tuyết là con gái của dì Hà, chỉ mới mười bảy tuổi, cùng trang lứa của cô. Tiểu Tuyết nấu ăn rất ngon, vừa đúng gặp một cô gái đam mê ăn uống như Hồng Thất, như cá gặp nước. Tiểu Tuyết cũng mấy lần nấu ăn cho cô.

"Cậu thấy thế nào?" Tiểu Tuyết nhìn Hồng Thất bằng ánh mắt đáng yêu hỏi.

"Ngon tuyệt!" Hồng Thất giờ ngón tay cái tán thưởng.

Trên dưới Thương Thanh người tính ra tới mất mười người, nhưng họ chỉ xuất hiện đúng giờ, đúng vị trí mình được giao việc, Hồng Thất không có cơ hội gặp mặt.

Cô kể chuyện của mình cho Tiểu Tuyết nghe, dự là sẽ nhờ cô chỉ đường cho mình. Người trong Thương Thành tuyệt đối không liên lạc với những mối quan hệ bên ngoài. Cho nên Tiểu Tuyết chỉ có thể về giúp cô một số con đường mà Tiểu Tuyết biết được khi ra ngoài theo kì hằng tháng cùng dì Hà.

Hồng Thất giấu đi tờ giấy đó.

Bốn giờ chiều, tuyết mỗi lúc một lớn, cả khoảng trống trước Thương Thành ngập một lớp tuyết dày. Dung Hoa xuống giường, đứng bên khung cửa sổ ngắm tuyết lay bay, đôi mắt buồn rười rượi. Nữ nhân đẹp nhất chính là ở đôi mắt, chỉ một ánh nhìn lại khiến cho người ta khó lòng nào quên được. Không giống đôi mắt to tròn đen láy của Hồng Thất, Dung Hoa có đôi mắt cân xứng như viên ngọc, một ánh nhìn như nắng chiều tà, đó là đôi mắt của kẻ sinh ra mạng sứ mệnh làm chủ một cách cao quý.

Màn tuyết mờ che khuất tầm nhìn, nhưng Dung Hoa vẫn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cô vội vã chạy xuống dưới lầu, đến sảnh chính, không che chắn mà chạy ra màn tuyết, miệng gọi với theo:

"Hồng Thất, có phải là cậu không?"

Bóng dáng kia dần hiện rõ qua mỗi bước chân chạy tới của Dung Hoa, rồi người kia quay lại, vẫn là đôi mắt đen láy đáng yêu và bướng bỉnh, nụ cười bật ra:

"Dung Hoa, là cậu sao?" Hồng Thất hỏi.

"Là tớ!"

Hồng Thất chỉ kịp lao vút tới ôm lấy Dung Hoa, có chút nghẹn ngào mà rung rúc nói:

"Ngày hôm ấy tớ không trốn kịp. Tớ nhìn thấy họ chạy đi tìm mọi người, khi tỉnh dậy tớ không nhìn thấy cậu đâu nữa...."

Dung Hoa cũng nghẹn ngào, tuyệt rơi nhiều, Dung Hoa liền nói:

"Chúng ta đi đâu đó nói chuyện!"

Ngồi xuống một dãy ghế ở phía Bắc, Dung Hoa liền hỏi:

"Làm sao cậu có thể đến đây được?"

Hồng Thất đáp:

"Ngày hôm đó người đàn bà kia đem tớ và những cô gái khác cho một người đàn ông chọn lựa, tớ cứ nghĩ mình không xong rồi. Nhưng tớ nói hấn ra rằng tớ muốn làm việc cho hấn, rồi hấn thật sự cho tớ làm thuộc hạ của hấn, còn cho người huấn luyện tớ. Còn cậu?"

"Đêm hôm đó...hấn đưa tớ về!"

"Vì sao hấn làm vậy?" Hồng Thất hỏi.

"Tớ không biết!" Dung Hoa đáp.

Hồng Thất chợt nắm lấy hai cánh tay của Dung Hoa, nói:

"Tớ có sẵn kế hoạch rồi, có một con đường sau toà thành này mà Tiểu Tuyết chỉ cho tớ, đi được khỏi đây chúng ta sẽ đến đồn cảnh sát khai báo sự việc, rồi ta sẽ trở về nhà. Cậu đi cùng tớ nhé? Tớ không biết Uông Hy Vãn là người như thế nào, nhưng hấn ta thật không an toàn một chút bảo. Thời gian qua, cậu sống ổn chứ? Hấn rất cuộc có ý định gì lại giữ chúng ta lại, tớ lo quá!"

Dung Hoa yên lặng hồi lâu. Đến khi có ánh đèn xe rọi vào, Dung Hoa mới thất kinh nói:

"Hấn về rồi! Tớ phải đi đây, tối ngày kia, gặp nhau ở trong khu vườn phía Tây."

Dung Hoa chạy rất nhanh vào trong.

Uông Hy Vãn bước ra khỏi xe, tuyết lay bay rơi vãi trên nền áo khoác màu đen, hấn nhìn thấy Hồng Thất ngồi trên ghế, nhưng hấn không nói gì. Khoảnh khắc hấn đi lướt qua cô, cô thấy lòng hơi hụt hẫng, cô không hiểu vì sao nữa.

Trên đời này, cái nhìn đầu tiên vẫn là thứ đẹp và được giữ mãi trong lòng, lần đầu tiên cô thấy lòng mình rạo rực vì một người đàn ông. Cô chỉ mới mười bảy tuổi, tâm tư này làm sao có thể hiểu nổi, hấn chưa bao giờ tỏ ra một chút suy nghĩ của mình, vì sao hấn cứu Dung Hoa?

Hồng Thất chạy thật nhanh về bãi tập.

Cô lao đầu vào điên cuồng tập luyện, chạy hơn chục vòng sân, đến khi không thể chạy được nữa mới vật ra nằm dài trên nền.

Cô thở hổn hển, chợt bất gặp ánh mắt lạnh nhạt của Thẩm Dịch Đình đang nhìn mình, anh ta chậm chậm bước về phía cô, ngồi xuống bên cạnh, nói:

"Có chuyện gì sao? Tôi không buộc em phải tập luyện như thế!"

"Thẩm Dịch Đình." Đột nhiên cô gọi tên anh.

"Gì?" Đôi mắt đen sâu hun hút của Thẩm Dịch Đình nhìn chăm chăm cô.

Hồng Thất ngồi dậy, cách anh một khoảng, hỏi khẽ:

"Vì sao anh làm việc cho Uông Hy Vãn?"

Thẩm Dịch Đình hơi yên lặng, anh xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay trỏ của mình, nói:

"Em có biết trước đây tôi chưa từng nghĩ mi nhà sẽ làm việc cho hấn. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn phải quy phục. Vì sao ư? Vì tôi là kẻ tệt hại."

Anh nói rất bi quan, nhưng đôi mắt thì lại rất kiên cường.

"Vậy bây giờ anh hối hận ư?" Cô hỏi.

"Không! Tôi luôn chấp nhận những quyết định của mình, tôi luôn tin vào chính mình, Tiểu Thất ạ!" Anh cốc một cái rỗ kêu vào đầu cô rồi nói tiếp:

"Ăn tối đi? Chạy cả buổi chiều chắc là rất đói!"

Hồng Thất uất ức xoa xoa trán, nhần nhó nói:

"Đau đây! Tôi cho anh như đòn bây giờ!"

"Vậy sao?" Anh cười nói.

Cô vừa giơ tay lên định đánh lên vai anh nhưng cuối cùng lại trượt mắt, Thẩm Dịch Đình nhanh chóng chạy mất dạng.

"Này! Thẩm Dịch Đình anh mau đứng lại cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đó là tất cả khả năng của em ư?

Ăn tối xong, Hồng Thất đi dạo trong vườn, những người vệ sĩ lúc này đã lơ là canh giữ, cô nhìn đồng hồ, tám giờ tối ư?

Lúc này là thời điểm vệ sĩ buông lỏng canh giữ. Vậy ngày một cô có thể thử nhân lúc họ lơ là mà bỏ trốn.

Cô đi về phòng.

Đó là một căn phòng riêng khá nhỏ, tách ra riêng với các khu xung quanh, có một cậu hoa đang cố gắng duy trì sự sống trên khung cửa sổ. Tủ quần áo, một chiếc giường vuông ở góc phòng, tấm chăn màu đen phủ lên trên, cô nằm xuống giường.

Trong lòng cứ nhộn nhạo, đầu cô không ngừng hiện lên bóng dáng cao lớn của Ông Hy Ván. Hẳn bao nhiêu tuổi với vẻ điềm tĩnh và lạnh lùng đó? Cô tự hỏi. Rồi cô lại giật mình khi bản thân lại đang suy nghĩ đi đâu rất xa. Hẳn đến quán bar kia để giải khuây sao? Tại sao hẳn lại chấp nhận một người như cô, vốn dĩ đã không có tài và cũng chưa thực sự trưởng thành?

Tuổi mười bảy của cô cứ ngỡ sẽ trôi qua êm đềm, cho tới ngày hôm đó, cuộc đời cô bước đến con đường này, bạn bè, gia đình và còn tương lai của cô nữa, cô trong nhớ rất rõ thời gian trước, khi cô còn tự do tự tại.

Cô hay mơ mộng, bởi ở độ tuổi xinh đẹp này cô vẫn luôn hi vọng cho một tương lai rất đẹp đẽ, về người bạn trai trong mơ, một mối tình cũng đẹp như mơ vậy.

Rồi từ đâu nước mắt cô lăn dài, cô sợ nếu như mình không thể quay về được, thời gian tiếp theo cô sẽ làm gì. Cha mẹ cô, họ sẽ thế nào nếu mất đi cô con gái duy nhất.

Cô thiếp đi từ lúc nào, nước mắt vẫn còn đọng trên má.

Trong một lúc mơ hồ, cô nhìn thấy dáng người cao cao trên người hẳn nồng đượm mùi thuốc lá, hơi thở ấm áp có lúc quấn quanh mặt cô, rồi chợt xa, nhưng bàn tay ấm áp lại nắm lấy bàn tay cô như những nhớ, rồi lại rời xa.

Cô chợt mở mắt. Chỉ có ánh đèn mờ từ chiếc đèn ngủ xung quanh cô, chẳng có ai cả. Tuyết vẫn rơi thật đều. Tuyết rơi gần một tháng nay, nhưng chưa có dấu hiệu ngừng lại.

- - - - -

Khi cô thức giấc đã nhìn thấy Trịnh thiên đứng chờ cô ngoài cửa. Hẳn cách qua một khoảng, không nhìn trực tiếp cô, nói:

"Ông tiên sinh hội cô làm nhiệm vụ."

Hắn đi mất.

Cô chẳng kịp suy nghĩ lao như tên bắn vệ sinh cá nhân, thay quần áo, đến phòng tập trung.

Phòng tập tung cách xa bãi tập mười mấy mét, là một căn phòng lớn, rộng, khi tất cả thuộc hạ đều tập trung ở đây, Ông Hy Ván sẽ xuất hiện.

Nhưng chẳng ai cả, chẳng ai ở đây cả, Hồng Thất chỉ đi một mình, tất cả im lặng như tờ. Ông Hy Ván ngồi trên chiếc ghế bành, dường như đã chờ cô lâu lắm vì cô ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trong phòng và chiếc hạt tàn đã chứa cái ba mẩu tàn thuốc.

"Anh gọi tôi." Cô nghiêm trang nói.

"Nhiệm vụ đầu tiên cho em. Em thấy thứ trên bàn chứ?" Hấn nói.

"Thấy!" Cô đáp.

"Biết là gì không?" Hấn lấy chiếc túi có chất bột màu trắng bên trong đưa tới cho cô.

Cô quan sát, còn không hết bàng hoàng, nó là:

"...Ma túy!"

Hấn nhếch mép:

"Em thông minh đấy, vậy em có dám đem nó đi không?"

Cô hơi run, đó là lần đầu tiên cô chạm trúng thứ quái quỷ này, hơn nữa, vận chuyển ma túy là trái pháp luật, điều này khiến cho cô rụt rè, cô không muốn phạm pháp. Nhưng...cô không muốn trở thành người phụ nữ của hấn, đánh mất bản thân chỉ sống và chờ tới ngày mình bị vứt bỏ. Cô là người biết tự lượng sức mình, điều này cô không làm được.

Vậy cô nên làm gì bây giờ?

Hấn rất bình tĩnh quan sát từng chút biểu hiện của cô.

"Tôi làm!" Cô nhất quyết đáp, dù sao chỉ ngày mai thôi, cô sẽ trốn khỏi đây, sẽ không sao cả, đây là đi cô bị ép. Cô nghĩ thế.

Hấn gật đầu.

"Chỉ thế, em phải duy nghĩ rất lâu mới quyết định nhận chuyển gói hàng này. Không có suy nghĩ khác ư?"

"Đúng vậy!" Cô đáp.

Hấn nhếch môi, đôi mắt từ lúc nào đã trở nên chây lười dựa lên thành ghế:

"Đi cùng Thẩm Dịch Đình đến đó!"

- - -

Cô vẫn không ngừng nghĩ về nhiệm vụ kia.

Chiều tối, cô đi cùng Thẩm Dịch Đình ra khỏi toà thành. Anh vẫn luôn như thế, vẫn rất quan tâm đến cô. Tâm trạng của cô như thế nào anh đều thấu hiểu, anh làm việc cho Uông Hy Văn bao nhiêu lâu đủ hiểu con người hấn như thế nào.

Dùng người ư? Chẳng có gì là do dự cả, có tác dụng, có thể trung thành vì hấn tận tụy hấn không từ bỏ một ai cả, ngay cả Hồng Thất, một cô gái sau này sẽ còn có thể làm nhiều việc hơn nữa.

Đến một casino, lúc này đã là tám giờ tối, bên trong nhộn nhịp vô cùng, cô chỉ biết đi theo anh mà thôi.

Dường như anh đã quen với những việc như thế, đi vào trong anh đột nhiên ngoảnh đầu lại nói với cô:

"Ở đó, chờ tôi, đừng trực tiếp phạm pháp!"

Cô chỉ kịp nói với theo:

"Ý anh là..."

Nhưng Thẩm Dịch Đình đã đi mất hút trong một loáng.

Cô đứng ở đó, ngẩng nhìn mọi việc đang diễn ra. Những chiếc bàn đặc biệt được xếp mọi cách trật tự, những người quản lý trong casino đi vòng quanh quan sát nhân viên chia bài, đủ mọi loại trò chơi đặt cược, cô chẳng hiểu họ đang làm gì.

Cũng có lúc cô ngoảnh đầu nhưng vào căn phòng mà Thẩm Dịch Đình vừa bước vào, trong lòng có chút chờ đợi, cô không cảm thấy tự nhiên khi ở đây, hay nói chính xác chính là bất tiện.

Một lát sau, anh cũng bước ra, nhưng trên tay xuất hiện thêm một va li màu đen, anh kéo cô đi ngay khỏi đó.

Ngồi vào xe, cô mới kịp hỏi:

"Vì sao anh lại tự mình làm việc này, đó là nhiệm vụ mà em phải làm!"

Anh vờ như cười vờ như đùa cợt nói:

"Tôi 25 tuổi đầu, nếm đủ vị đời rồi, nếu ăn một viên đạn cũng chẳng sao. Nhưng em chỉ mới 17 tuổi, chưa đến mức phải để bản thân lâm vào cảnh khốn cùng!"

Cô chột im lặng, Thẩm Dịch Đình khởi động xe, lái được một đoạn thì Hồng Thất chột hỏi:

"Vậy Ưông Hy Vấn lớn hơn anh bao nhiêu tuổi?"

Cô hỏi thế bởi lẽ cô nghĩ, Ưông Hy Vấn thực sự sẽ lớn tuổi hơn cả Thẩm Dịch Đình, là suy đoán nên cô không chắc chắn, chỉ chờ câu trả lời của Thẩm Dịch Đình.

Anh cười nhẹ, đáp:

"Là 29 tuổi!"

Cô vừa nghe trong lòng như có một tiếng sét đánh mạnh mẽ, là 29 tuổi ư? Vậy...

Cô lại tự đánh gục đi những suy nghĩ của mình, cô đang nghĩ gì vậy chứ, toàn những chuyện chẳng hay ho gì. Mà cô cũng là tự mình đa tình thôi, chẳng có lí do gì khi hẳn chọn cô mà không chọn những người khác cả, có lẽ cô không quá xinh đẹp nữ tính như những thiếu nữ kia nên hẳn thấy kì lạ, hoặc hẳn thích nét bướng bỉnh ngạo nghễ như cô nên hẳn mới chọn cô, lựa chọn này hoàn toàn xuất phát từ sự vui vẻ giải trí của hẳn, ngoài ra, chẳng còn điều gì khác.

Thở hắt ra một hơi, cô nhìn hướng ra đường phố qua ô kính xe, gần hai tháng coi mới nhìn thấy được khoảng trời thực sự, còn cái lồng mang tên Thương Thành kia, kim hãm cô đến mức phát điên rồi, suốt ngày toàn nghĩ lung tung cả.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Vì sao lại làm vậy?

Nửa đêm, Hồng Thất chột tỉnh giấc. Rồi cô chẳng tài nào ngủ được nữa, vì cô cứ mở mắt thao láo nhìn trần nhà. Chứng mất ngủ của cô ngày càng trầm trọng từ khi không uống thuốc nữa. Cô cũng chẳng có ý muốn đi ngủ cả.

Thấy mắt hơi rát, cô dụi dụi mắt, bên ngoài gió tuyết thổi vù vù, lạnh ngắt. Năm nay tuyết rơi dày, ở phía Bắc như thế này thì chắc chắn có bão tuyết, không biết ở Thành phố T, bây giờ cũng giống như mọi năm, vô cùng rét buốt.

Cô nhìn tấm chăn mình đang đắp, rồi cứ nhìn trần nhà mãi, bắt đầu đếm cừu.

Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu...hai mươi ba con cừu...năm mươi sáu con cừu...tám mươi chín con cừu... Cô đếm nhiều nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo vô cùng, cô bắt đầu trằn trọc rất lâu, cô nhớ về những chuyện trước đây, khi ba mẹ ly hôn, rồi mẹ tái hôn, cô chưa bao giờ phản đối, người bố sau cũng đối xử rất tốt với cô. Nhưng lâu lâu cô lại nhớ đến người bố ruột, người bố cô mà đi năm cô mười hai tuổi, sau khi bố mẹ ly hôn.

Có lẽ mười hai tuổi chưa hẳn đã hiểu chuyện nhưng nhất định là cô biết được bản thân mình đang rơi vào tình trạng như thế nào. Cô chưa từng trách ai cả, vì đối với cô chỉ cần sống đơn giản đã là may mắn rồi, chẳng cần đòi hỏi gì khác.

Thế rồi cô nhồm người dậy, lấy một trang giấy và một cây viết cũ trong ngăn kéo ngồi xuống ghế và bắt đầu viết. Cô bắt đầu viết những gì vụt qua trong đầu cô, về buổi sáng dịu dàng khi cô thức giấc, có ánh nắng lọt vào khe phòng, về những chiều tà cô thơ thẩn ngắm về những bạn cũ của mình, ngồi dưới một gốc cây trò chuyện với những người bạn mới.

Đã rất lâu cô không nhìn thấy ánh nắng của những ngày ấy.

Thời gian trôi qua như bay vậy, khi cô xem đồng hồ thì đã thấy lúc này đã gần 5 giờ sáng.

Tuyết rơi lạnh, hệ thống lò sưởi hình như có chút trục trặc nên căn phòng lạnh như ngăn đá tủ lạnh. Còn sớm nên cô không nhờ ai cả, chỉ ngồi im trên giường quần chân thật kín.

- - - - -

Thẩm Dịch Đình đem vali tiền giao cho Ưông Hy Vấn, hẩn nhìn Thẩm Dịch Đình một cách kì, chẳng quan tâm đến số tiền mặt kia, đó cũng chút là tiền biếu trưng, số tiền còn lại đã chuyển khoản cọc trước, hẳn chỉ hỏi Thẩm Dịch Đình một câu:

"Rốt cuộc cậu xem tôi là gì?"

"Uống tiên sinh? Anh hỏi như vậy không phải là vì nhiệm vụ và Hồng Thất..."

Uông Hy Vãn liền ngắt lời anh:

"Không sai! Tôi muốn Hồng Thất thực sự nhúng tay vào việc kia, chứ không phải là cậu ra tay bảo bọc cô ấy."

Thẩm Dịch Đình có vẻ do dự, nhưng kiên quyết đáp:

"Hồng Thất còn rất trẻ..."

"Vậy cậu không muốn phá hủy tương lai xán lạn đã định của cô ấy? Tôi là người định đoạt, không phải cậu, nhiệm vụ lần này đem như bỏ qua, nhưng Hồng Thất không phải búp bê của cậu, mà là búp bê của tôi."

Thẩm Dịch Đình nhíu mày, nói:

"Vậy anh huấn luyện cô ấy để làm gì?"

Uông Hy Vãn nhếch môi, đẩy mắt xoẹt qua tia giao hoạt cùng tàn bạo:

"Chơi đùa một chú thỏ con cũng rất thú vị, phụ nữ đẹp thì dùng với mục đích gì, cậu cũng rõ, thỏ con ngày thơ ấu này, bỏ đi sớm sẽ rất uống phí!"

Không phải Thẩm Dịch Đình cố không hiểu, ngược lại, anh còn hiểu rõ con người Uông Hy Vãn hơn bất cứ ai, Hồng Thất, cuối cùng sẽ có kết cục bi thảm hơn tất cả những người phụ nữ khác.

Anh đi khỏi đó, trong lòng nặng nề vô cùng.

Tuyết rất lớn, cả ngày Hồng Thất chỉ tập bắn chứ không phải chạy bộ như những ngày khác.

Di Hà cũng nhờ người sửa máy sưởi trong phòng của Hồng Thất.

Thẩm Dịch Đình đột nhiên xuất hiện, cùng cô nắm súng một hồi rồi chậm chậm hỏi:

"Tại sao em muốn làm thuộc hạ cho Uông tiên sinh?"

Cô liền đáp:

"Tất nhiên là vì em muốn sống rồi."

- ----

Khi Hồng Thất thức giấc đã nhìn thấy mình ngủ trên ghế lớn trong một căn phòng sang trọng, chưa hiểu vì sao mình lại ở đây, di Hà đã đứng bên cạnh, đưa cho coi một bộ quần áo màu đen:

"Cậu chủ nói đi đưa quần áo cho cháu!"

Hồng Thất nhận lấy.

Trong lòng cô có chút nhộn nhạo.

Thay xong bộ quần áo, Trịnh Thiên dẫn cô đi xuống lầu. Trịnh Thiên là người cùng được huấn luyện với cô, anh ta rất giỏi, có võ, năng lực học tập tốt, bắn súng càng giỏi.

"Hôm nay, chúng ta sẽ hộ tống ông chủ đến một bữa tiệc quan trọng, chúng ta đi sau, xe ông chủ sẽ đi trước. Vì an toàn của cô cậu chủ, chúng ta sẽ dốc hết sức. Hồng Thất, em chưa có kinh nghiệm, nên chưa ta một chút!"

Vừa nói Trịnh Thiên vừa ngồi vào xe, Hồng Thất cũng mở cửa xe tự ngồi vào vị trí của mình.

Chiếc xe Land Rover phía trước bắt đầu khởi động, qua tấm kính xe trong suốt, cô nhìn thấy hai bóng người ngồi trong chiếc xe sang trọng đó. Một là Uông Hy Vãn, người kia lại rất giống Dung Hoa. Hoá ra đêm nay, kế hoạch bỏ trốn của cô lại bị phá vỡ như thế này.

Tiếng động cơ vang dội, chiếc xe lăn bánh, xe của Trịnh Thiên đang cầm lái vẫn sát nút chiếc Land Rover phía trước.

Trong lúc lái xe, Trịnh Thiên có lúc nhắc nhở cô:

"Một lát khi cô cậu chủ bước xuống xe, chúng ta sẽ theo sát sau lưng, đến khi vào bữa tiệc, sẽ đứng bên ngoài, tuy nhiên, liên tục quan sát bảo vệ sự an

toàn của cô cậu chủ. Em lấy tai nghe đeo vào đi, nó sở trong ngăn bên dưới bàn đồ điện tử."

Cô lấy tai nghe đeo vào, nói:

"Cảm ơn anh, em sẽ cẩn thận!"

"À, súng, em lấy khẩu màu đen, khẩu màu xám của tôi. Giấu súng thật kĩ, không nên để người khác phát giác!"

"Vâng!" Cô gật đầu.

Đi khá lâu, xe dừng lại.

Bước xuống xe, mọi việc đều ổn thoả. Hồng thất đứng phía Bắc, Trịnh Thiên đứng phía Nam.

Xem ra đây là một bữa tiệc của giới trong ngành, những vị tai to mặt lớn cũng xuất hiện, có người mang theo gần mười vệ sĩ, cố tình tỏ ra quyền lực. Nhưng dưới sự quan sát của cô thì những người tiếp cận Uông Hy Vãn và Dung Hoa ai cũng tỏ ra kiêng nể.

Có lúc, Uông Hy Vãn cũng cười nhẹ nhàng nhìn Dung Hoa, đôi mắt màu xanh ẩn hiện ý quan tâm, còn không cho cô ấy uống rượu.

Nhưng đôi mắt xanh chợt nhìn về hướng cô gái mặc y phục đen quan tâm chăm chú nhìn quanh, trên tai vẫn đeo tai nghe, thân dáng nhỏ bé, tóc núi cao, khuôn mặt có chút trẻ con, trong lòng chợt có chút thay đổi.

"Hy Vãn! Anh sao vậy?" Dung Hoa hỏi.

Hắn lắc đầu:

"Không sao!"

"Ồ đó có xảy ra điều gì kì lạ không?" Trịnh Thiên hỏi.

Qua tai nghe, cô nghe Trịnh Thiên nói, quan sát kĩ một lần nữa mọi việc, đáp:

"Không có gì kì lạ cả!"

Anh "ừ" một tiếng rồi im lặng.

Dần về khuya, cả bữa tiệc đều huyền ảo trong những bản nhạc piano xa hoa, trên sân khấu, nghệ sĩ dương cầm trình diễn một màn đầy ấn tượng. Trong lúc những vị khách ra vào ngày một đông, những phu nhân hay bạn gái của những kẻ có tiếng ra vào tấp nập, váy áo sắc sỡ, miệng cười tươi như hoa, trên tay cầm ly rượu sang trọng, đứng bên người chồng hoặc người tình của mình.

Ánh đèn có chút mờ ảo, cũng là lúc người đi vào ra ngày một đông, choáng cả tầm nhìn của Hồng Thất. Trong đám đông kia, cô nhìn thấy một người đàn ông mặc áo đen có tư thái vô cùng thần bí hướng về phía Uông Hy Vãn.

Ngay lập tức cô nói với Trịnh Thiên:

"Có kẻ tình nghi, một người đàn ông khoảng 25 tuổi, mặc sao đen quần đen tóc loà xoà, rất đáng nghi ngờ đang hướng về phía cô cậu chủ."

Anh liền đáp:

"Hành động!"

Cô bước nhanh lên theo bức tường, tiếng đến phía Uông Hy Vãn đang đứng. Bỗng ngay lúc ánh đèn quay đi, cô chỉ nhìn thấy bóng của một khẩu súng có gắn ống giảm thanh, cô chỉ kịp lao về hướng đó, khẩu súng vừa nhắm ngay người Uông Hy Vãn, Hồng áh hất liền lay thân mình che cho hắn. Trịnh Thiên cũng vừa chạy tới, anh ngay lập tức rút súng bắn ngay vào đầu gối của thủ phạm vì phải bắt sống thủ phạm mới tra ra được kẻ đứng sau. Phải là một kẻ đứng sau có tiếng tăm mới dám sai người ám sát Uông tiên sinh như vậy.

Tiếng súng làm tất cả mọi người hét lên, rồi họ tủa ra ngoài, chỉ mình Trịnh Thiên nhìn thấy Hồng Thất thân đầy máu ngã xuống nền, ngất đi từ lúc nào.

Uông Hy Vãn nhìn Hồng Thất, kéo tay Dung Hoa đi khỏi đó, ném lại một câu:

"Ngu xuẩn!"

Dung Hoa nhìn thấy mọi việc diễn ra như vậy thì sợ đến tái mặt, trong lòng cô vô cùng lo lắng cho Hồng Thất nhưng lại không dám cãi lời Uông Hy Vãn, cuối cùng cũng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Em thật ngốc!

Trịnh Thiên bế cô lên xe, đưa cô đến bệnh viện.

Họ là thuộc hạ, mà đã là thuộc hạ, đừng bao giờ trông chờ vào sự quan tâm của chủ nhân.

Bởi vì Uông Hy Vãn là người giải quyết nợ nần cho gia đình Trịnh Thiên, và cũng là người mua Hồng Thất khỏi địa ngục trần gian kia, chẳng thể đòi hỏi ở ông chủ một chút gì cả, nó đúng, cho nên bị thương, phải tự bản thân mình chăm sóc, thanh toán chỉ cần nhắc đến tên ông chủ, họ sẽ ngay lập tức thực hiện, số chi phí điều trị sẽ do quân gia lo liệu.

Hồng Thất bị đem vào phòng cấp cứu, Trịnh Thiên đứng bên ngoài, vô cùng bình tĩnh, anh gọi điện thông báo việc này cho Thẩm Dịch Đình.

Thẩm Dịch Đình vội vàng lao tới, có vẻ vô cùng lo lắng hỏi Trịnh Thiên:

"Hồng Thất bị sao?"

Nhưng Trịnh Thiên chẳng nói gì, hần mở điện thoại nhấn gọi cho những vệ phụ đã bắt tên thủ phạm hay chưa sau đó mới cất giọng:

"Hồng Thất đỡ đạn cho ông chủ, vết thương trông có vẻ nặng, máu chảy rất nhiều!"

Thẩm Dịch Đình nắm chặt nắm tay, trong lòng nóng như lửa đốt nhưng vẫn bình tĩnh nói:

"Cậu về đi, tôi ở đây là được. Thẩm vẫn tên thủ phạm, nhất định tìm ra kẻ chủ mưu."

Trịnh Thiên gật đầu, đi khỏi bệnh viện.

Thẩm Dịch Đình đứng như trời trồng suốt một đêm. Chưa bao giờ anh lo lắng nhiều đến vậy, còn nhớ trước đây bản thân chỉ là một tên giang hồ chỉ có khả năng đánh nhau nhưng chẳng thể dùng điều đó để làm điều gì, anh cũng chưa thấy lo lắng như bây giờ.

Hồng Thất xuất hiện trong một đêm tuyết trắng, mặc dù khuôn mặt nhợt nhạt nhưng đôi mắt vẫn rất trong trẻo, rất đáng yêu. Nhưng anh cũng có nhiều chuyện mà bản thân không thể làm. Với những vui việc phức tạp như thế, nhất định anh không có cách giải quyết.

Mấy tiếng trời qua, rất lâu sau phòng mổ mới mở ra, bác sĩ bước ra. Thẩm Dịch Đình liền lao tới, vội vã hỏi:

"Cô ấy sao rồi hả bác sĩ?"

Vị bác sĩ chừng tứ tuần chậm chậm nói:

"Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm, vết thương rất sâu nên cần thời gian hồi phục. Bệnh nhân đang ở phòng hồi sức, tạm thời người nhà chưa được thăm bệnh nhân."

- - - - -

Dung Hoa nằm trên giường vẫn không ngừng run rẩy, trong lòng vô cùng lo lắng cho Hồng Thất, cuối cùng liền xuống giường, khoác áo dày thêm một chút, chạy xuống dưới lầu.

Ở dưới ánh đèn mờ mờ, nhìn thấy Dung Hoa, hai tên vệ sĩ cúi đầu, nói:

"Tiểu Thư không được tự mình rời khỏi đây!"

Dung Hoa sốt ruột nói:

"Vậy các người đưa tôi đi, đến bệnh viện đi, Hồng Thất bị thương... Tất cả trách nhiệm tôi sẽ gánh hết, nếu anh Hy Vãn trách phạt, tôi gánh!"

Hai tên vệ sĩ nhìn nhau, cuối cùng cũng gật đầu. Hai người đi lấy xe, điều động thêm vào người đến thế chỗ họ rồi lái xe đưa Dung Hoa đến bệnh viện.

Nửa đêm, tuyết rơi rất dày, Dung Hoa chạy một mạch xuyên qua màn tuyết đến sảnh chính, vội hỏi cô y tá trực đêm:

"Chị ơi, ở đây có bệnh nhân mới nào là nữ bị đạn bắn, cấp cứu cách đây khoảng vài giờ trước, tên cô ấy là Hồng Thất không ạ?"

Cô y tá tra cứu trên máy tính, sau đó mới đáp:

"Có, em là người nhà bệnh nhân?"

"Vâng ạ!" Cô đáp.

"Hong Thất...chúng tôi chưa cập nhật được năm sinh và thông tin về cô gái này..."

- - - - -

Uông Hy Vãn đứng bên cạnh chiếc giường trắng muốt, Hồng Thất trên giường nhọt nhọt, ông thở vẫn đều đặn giúp cô hô hấp dễ dàng hơn.

"Sao lại ngốc như vậy?"

Uông Hy Vãn chợt thốt lên.

Cánh tay dài với những ngón tay đẹp khê chạm lên đôi gò má cô cứ chỉ dịu dàng chưa từng có, nhìn cô đến hít thở cũng khó khăn mà tim hân như bóp nghẹt.

Vết thương trên ngực trái ít nhiều gây tổn thương phổi, làm cô hô hấp không được ổn định, trên mảnh băng garo vết thương của cô vẫn thấm ra một ít máu đỏ tươi. Nhưng hân cũng không thể để cô tiếp tục ở đây, nếu không sẽ có nguy cơ cô tìm đến cảnh sát, nói mình bị bắt cóc, cô sẽ trở về nhà.

Hân dẫn đi ít lâu, cuối cùng hân rút tất cả các loại máy trên người Hồng Thất, nhắn tin cho bác sĩ Trương chuẩn bị ở Thương Thành hân bế Hồng Thất lên tay, âm thầm đi khỏi bệnh viện.

Dung Hoa vừa mở thang máy lên phòng của Hồng Thất thì cũng vừa lúc thang máy khác mở ra, Uông Hy Vãn bế Hồng Thất đi ra ngoài. Khi Dung Hoa mở cửa phòng bệnh, đã không có ai trong phòng. Thẩm Dịch Đình cũng xuất hiện, anh ngơ ngàng nhìn chiếc giường bệnh trống không.

- - - - -

Uông Hy Vãn đặt Hồng Thất xuống chiếc giường màu đen to lớn trong một căn phòng lộng lẫy, vết máu càng ngày càng thấm đỏ ra garo vết thương trước ngực. Bác sĩ Trương ngay lập tức tiêm thuốc giảm đau cho cô. Nếu không, đến lúc cô tỉnh dậy, sẽ đau đến không thể thở được mất.

Tình hình của cô khá ổn, chỉ là do động mạnh nên máu mới rỉ ra vết thương. Nhưng Uông Hy Vãn có vẻ khá lo lắng, vì Hồng Thất nhọt nhọt, mồ hôi đổ ra ướt cả y phục, còn mê man nói gì đó, cơ thể thì nóng hầm hập.

Bác sĩ Trương nói:

"Vô ý chính là đang trong quá trình phản ứng với thuốc nên mới mống như thế. Thuốc mê vẫn còn rác dụngC gây ra một số phản ứng khác. Cơ thể nóng lên phát sốt cũng là hậu quả của vết thương, không có gì nguy hiểm cả. Tôi sẽ liên tục theo dõi."

Uông Hy Vãn gật đầu, đi ra ngoài nhưng trong lòng vô cùng náo loạn.

Hân đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, tuyết rơi lạnh ngắt, trắng tinh làm dày thêm lớp tuyết bên dưới.

Đúng lúc Dung Hoa vừa mới trở về nhà, trên người vẫn còn đọng lại bông tuyết trắng tinh, Dung Hoa nhanh chóng đi đến chỗ hân đang đứng, gấp gấp nói:

"Anh Hy Vãn, Hồng Thất không thấy đâu nữa!"

Hân hít một hơi thuốc, nói:

"Anh đưa cô ấy ra về đây rồi!"

Dung Hoa nhạc nhiên:

"Cô ấy có ổn không? Có bị thương nặng lắm không?"

Hân không nói gì, chỉ tiến tới mấy bước phui phui bông tuyết trên tóc và quần áo của Dung Hoa, dịu giọng nói:

"Không! Em gái, mau về phòng nghỉ ngơi đi, đã rất muộn rồi. Anh sẽ không phạt em tự ta đi khỏi đây nhưng sẽ không có lần sau nữa."

Cô bất đắc dĩ gật đầu, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tỉnh giấc

Cả một đêm không thể đến được số lần Uông Hy Vấn vào thăm Hồng Thất.

Thông qua các thuộc hạ khác, Thẩm Dịch Đình biết, Uông Hy Vấn đã đưa Hồng Thất về Thương Thành.

Cả đêm, Hồng Thất nằm trên giường của Uông Hy Vấn, hắn không hề chớp mắt suốt một đêm, nhưng mới sáng sớm đã tranh đi nơi khác, không muốn khi cô tỉnh dậy bất gặp hắn. Nhưng trong lòng lại không biết khi cô tỉnh lại sẽ đau, có khóc không...

Cuối cùng, hắn thực chỉ ngồi bên cạnh chờ cô tỉnh lại.

Chờ rất lâu, đến mức hắn ngủ quên lúc nào không hay.

Hồng Thất mơ thấy một giấc mơ, trong mơ, Hồng Thất thấy mình mặc một chiếc áo cưới rất đẹp, cùng tiến vào lễ đường với Thẩm Dịch Đình, nụ cười của cô chưa bao giờ xinh đẹp đến thế. Nhưng chính giây phút đẹp dễ ấy lại xuất hiện một bóng người cao, nắm lấy tay cô kéo ra khỏi lễ đường.

"A!"

Cô choàng tỉnh, giật mình tỉnh dậy, vết thương lại dội lên, đau đến phải hét lên tiếng, khiến Uông Hy Vấn giật mình.

Hắn liếc qua cô, sau đó chột quay đi. Cô vẫn nhìn theo hắn, đến khi bác sĩ Trương bước vào.

Ông ta thoải mái nói:

"Hồng Thất, cô may mắn đấy, viên đạn này sượt qua phổi, cũng không trúng tim, nếu không..."

Ông ta thay bình dịch truyền cho cô. Vì cô rất đau nên chẳng thể nói nhiều, chỉ hỏi:

"Sao..tôi lại...ở đây?"

Bác sĩ Trương đáp:

"Tôi không rõ, đêm qua tới đây đã nhìn thấy cô ở đây! Cứ dưỡng bệnh cho tốt đi, vết thương kê giữ trí này sẽ để lại sẹo!"

Cô lắc đầu:

"Không...sao! Cảm...on ông!"

Bác sĩ Trương gật đầu, ông ta tiêm cho cô một ống thuốc giảm đau, sau đó liền nói:

"Thuốc giảm đau không thể dùng tùy tiện, nếu không sẽ gây ảnh hưởng rất nhiều đến sức khỏe sau này."

Nói rồi, ông ta rời đi. Hồng Thất nhìn quanh căn phòng lộng lẫy, cách bài trí rất sang trọng, cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy rõ ràng khung cảnh bên ngoài, tuyết rơi rất nhiều. Cô nắm chặt lấy hai bàn tay, tự vấn chính bản thân mình, vì sao lại dùng thân mình cứu hắn. Nếu như chỉ một chút nữa, mạng của cô cũng sẽ không còn.

Nhưng cô lại chấp nhận như vậy sao?

Uông Hy Vấn.

Cái tên vừa gần vừa xa.

Hồng Thất ngẩn ra, đây là phòng của hắn ư? Nghĩ đến đây cô lại không muốn ở lại đây một chút nào nữa. Cố gắng nhònm người dậy, cô xuyt nữa là bật khóc vì đau nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, bước xuống khỏi giường, bàn chân lạnh ngát chạm phải nền nhà càng trở nên co cứng. Cô bước chần chập ra khỏi giường, đi xuống lầu rồi xuyên qua màn tuyết, định sẽ trở về căn phòng của chính mình. Mỗi một bước đi ngày thêm khó khăn. Gió tuyết tình tha hồ quật tung mái tóc ngang vai của cô.

Dáng người nhỏ nhắn vẫn kiên trì bước đi trên tuyết bằng chính đôi chân trần của mình.

Cô chột nghe tiếng bước chân chạy tới rồi cảm thấy bản thân được nhắc bổng lên, ngoảnh lại mới nhìn thấy Thẩm Dịch Đình chính là người đang bế mình lên. Cô lập tức đẩy anh ra.

Anh nói:

"Để yên. Bị thương như thế mà còn bướng bỉnh à, tôi đưa em về phòng."

Cô khẽ gật đầu, nở một nụ cười rất tươi nhìn anh, trong lòng nhớ về hình ảnh của anh trong giấc mơ của mình, thật là kì diệu, có lẽ anh chính là người mà

ông trời sắp đặt cho cô nên cô mới mơ thấy giấc mơ như thế.

"Thẩm Dịch Đình!"

"Gi?"

Cô cười cười:

"Thẩm Dịch Đình!"

"Gi?"

"Em thích gọi như thế.... Tên Thẩm Dịch Đình thật.... là hay, rất an toàn..."

Anh cười.

Cô không nói gì.

- - - - -

Cô mất rất lâu mới có thể hồi phục, nhưng cô đã ra khỏi giường rất sớm.

Một buổi sáng rất lạnh Hồng Thất mở mắt nhìn trần nhà, trong lòng vô cùng trống rỗng, đến khi cánh cửa phòng chợt mở ra, người đi vào chính là Dung Hoa, trong một tuần qua luôn quan tâm chăm sóc cô. Lúc này, Dung Hoa mang theo một lồng cháo gà, miệng cười ngọt ngào nói:

"Có đồ ăn sáng rồi đây! "

Cô ngồi dậy, đáp:

"Cảm ơn cậu!"

Hồng Thất ăn khá ít nên Dung Hoa thấy lo lắng, hỏi:

"Cậu...tớ thấy cậu không ổn!"

Hồng Thất đáp:

"Tớ không muốn tiếp tục ở lại đây, tớ nhớ nhà. Lần đó khi Uông Hy Vãn mua tớ từ chỗ người phụ nữ đó, tớ đã từng có ta định bỏ trốn. Nhưng cuối cùng..."

"Cốc cốc cốc"

Người mở cửa chính là Tiểu Tuyết, cô vui vẻ đi vào trong, ngồi xuống bên cạnh:

"Cậu thấy khỏe không?"

"Tớ ổn lắm!" Hồng Thất đáp.

Họ nói chuyện một lúc lâu, sau đó Tiểu Tuyết đi trước, lát sau Dung Hoa đi sau. Sau khi họ rời đi, Hồng Thất khoác thêm áo ấm đi ra ngoài, hôm nay tuyết đã rơi dần, không khí cũng ấm lên hẳn.

Cô đi ra bãi tập, đứng hồi lâu nhìn Thẩm Dịch Đình đang bắn súng. Anh quay đầu lại, nhìn thấy cô liền ngay lập tức chạy đến, đỡ lấy người cô nói:

"Sao em không nghỉ ngơi đi, ra đây làm gì?"

Cô lắc đầu, đi cùng anh vào trong, ngồi xuống chiếc ghế gỗ, nói:

"Anh sẽ tìm em nếu em không ở bên anh nữa chứ?"

Anh im lặng hồi lâu rồi mới hỏi lại cô:

"Em sao vậy?"

"Không sao cả. Nhưng sẽ tìm em chứ?"

Anh gật đầu.

Cô khẽ cười nhẹ.

Cô đứng trước gương, xem vết thương của chính mình, cô thực tế đã liệu trước được nó sẽ để lại sẹo. Tuy nhiên, bác sĩ Trương đã rất cố gắng, vết sẹo không quá lớn, cũng rất mờ. Hồng Thất thở hắt một hơi. Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ tháng tới thôi cũng đã là sinh nhật của Dung Hoa, cô cũng ham muốn được trở về nhà, nên khi nghĩ đến sinh nhật, cô càng nhớ gia đình mình hơn.

Hồng Thất ra khỏi phòng, cùng Dung Hoa đi dạo một vòng trong vườn.

Dung Hoa đã đề nghị cùng nhau bỏ trốn với Hồng Thất. Cô còn có sẵn kế hoạch rất chi tiết rút ra trong thời gian qua. Lần này, hai cô gái thực sự có quyết tâm bỏ trốn. Nhưng trong lòng Dung Hoa rất lo ngại, người cứu cô là Ông Hy Vãn, hẳn xuất phát từ đâu lại làm như vậy, lúc này làm sao cô có thể bỏ trốn đây. Cũng đôi lúc, cô hỏi hần, vì sao lại cứu cô nhưng hần không nói gì cả, cũng tuyệt đối không cho phép cô quay về nơi cũ, hẳn muốn cô phải ở đây, trong toà thành này.

Cô và Hồng Thất đi dạo rất lâu trong vườn. Cả khu vườn thoang thoang mùi hoa rất dễ chịu những khóm cúc bách nhật dọc theo viền của vườn hoa, bên trong vô số các loại hoa khác nhau, có hoa oải hương, hoa dạ lan hương, còn có những loài hoa mà cả hai cô gái đều chẳng biết tên, nhưng mùi hương của chúng như hoà vào không khí, khiến cả toà thành dễ chịu trong hương thơm êm dịu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bỏ trốn

Buổi tối một ngày cuối tháng mười hai, trời đã trở nên âm hơn những ngày trước, Dung Hoa ở trong căn phòng đẹp, nhìn xuống bên dưới, chỉ chờ khi những tên thuộc hạ thay ca.

Mười giờ tối.

Dung Hoa đi xuống dưới, ra một góc khuất ở hành lang, chờ cơ hội. Cô đã hẹn trước với Hồng Thất, theo con đường phụ ở phía Tây, đi ra bên ngoài, ở khoảng thời gian này, vệ sĩ thay ca liên tục, việc trà trộn đồ cũng dễ dàng hơn.

Âm thanh ban đêm tĩnh lặng đến kì diệu.

Hồng Thất thay một bộ quần áo màu đen, nhanh chóng lên ra phía sau.

Ánh đèn soi xuống lớp tuyết mỏng, không gian nhẹ nhàng mùi hương hoa, Hồng Thất đi ra, chạy thật nhanh trên đường, cô chỉ nhìn thấy một tương lai ở bên gia đình. Dung Hoa đã nói ra khỏi được toà thành, chạy đến một góc trong khu phố bên ngoài.

Vì toà thành nằm riêng biệt nên đoạn đường rất xa, cô rất sợ Ông Hy Vãn xuất hiện, có thể hần sẽ bán cô trở lại cho quán bar.

Đến khuôn cô nhìn thấy ánh đèn neon trên những con phố dài, cô mới dừng lại thở hổn hển. Chút cần ở đây chờ đến khi Dung Hoa xuất hiện, hai người nhất định sẽ đến đồn cảnh sát, rồi hai người sẽ trở về nhà.

Tiếng nhạc trong những phòng trà văng vẳng, cô cứ chờ ở góc phố rất lâu.

Nhưng không biết gì sao Dung Hoa lại không xuất hiện, Hồng Thất vô cùng sốt ruột, liên tục ngoảnh đầu về phía con đường kia chỉ để chờ sự xuất hiện của Dung Hoa. Nhưng cô vẫn chưa xuất hiện.

Cô thấy rất mệt, còn vết thương thì đau nhức vô cùng.

Trên phố không còn bao nhiêu người qua lại nữa, một đám thanh niên kéo nhau ra khỏi quán bar. Họ nhìn thấy Hồng Thất, bắt đầu buông lời dơ bẩn. Cô sợ hãi bỏ chạy, họ liền đuổi theo. Chạy rất lâu, vì tổn thương ở phổi khiến cho cô hô hấp khó hơn bình thường, chạy nhiều nên vết thương cũng rất đau, cô đành trốn vào một con hẻm nhỏ, nhưng đám người cũng đã nhìn thấy.

Một tên cạo trọc đầu, hần ta xăm trổ tất nhiều ở cánh tay những hình xăm rồng phượng, còn xăm rất nhiều kí hiệu khác nhau trước ngực ẩn hiện sau lớp áo ba lỗ, hần nói bằng chất giọng khàn đặc do dùng rượu bia:

"Cô bé này, được một mình như vậy không sợ sao?"

Cô cắn răng nhớ về những thông tin trước đây mình đã học, tự nhủ bản thân phải lí trí lên... lí trí lên.

"Tôi không quen các người!"

Bọn họ cười lớn.

Cô chợt nhận ra, chẳng hề có tác dụng gì cả. Vì cuối cùng, câu nói đó cũng chỉ là chọc cười họ.

Những con mắt lang sói soi qua cơ thể, khiến cô phát giác đến gọn tóc, trong lòng cố gắng trấn an phải làm sao đây? Phải làm sao đây? Cô sẽ chạy? Không sẽ không chạy thoát được. Cô đánh lại? Không, cô không giỏi đến thế. Thế thì phải làm sao đây? Con sợ hãi cứ như con sóng đập vào lòng cô khiến nó run rẩy. cử chỉ của cô cũng run sợ. Họ ngày càng tiến lại gần cô, cô lại càng lùi về sau, càng lùi thì cô càng bị dồn vào đường cùng, đến khi, cô quyết định mình sẽ chạy. Họ rất đông, cô không chạy thoát. Một giọt nước mắt của sợ hãi rơi xuống, trong lòng cô đột nhiên xuất hiện hình ảnh của một người:

"Ông Hy Ván, cứu..."

- ----

Chiếc ferrari đắt tiền rẽ vào cổng. Người bước xuống cũng chỉ có Ông Hy Ván, hắn đi lên lầu trên tay cầm theo một hộp quà nhỏ nhắn màu đỏ. Hắn mở cửa phòng Dung Hoa sau khi gõ cửa một lúc mà không ai trả lời.

Hắn chợt nhìn thấy một hức thư trên hagn, đọc xong. Hắn liền ngay lập tức chạy xuống lầu, ra lệnh cho Thẩm Dịch Đình:

"Nhau lập tức tìm Dung Hoa cho tôi, rà soát càng rộng càng tốt!"

Sau khi Thẩm Dịch Đình rời khỏi, Ông Hy Ván ném hộp quà nhỏ lên bàn lái xe chạy đi.

"Thất Thất, em định đi đâu ở nơi này, sẽ bị bắt lại ngay lập tức. Những bọn khốn nạn..."

Hắn càng nghĩ tới điều đó thì càng phóng xe nhanh hơn.

Hắn lái xe đến trung tâm, nơi chìm ngập trong tuyết lạnh, Hồng Thất không hề biết, đây không giống như thành phố T, thành phố ăn uống tuyết lạnh, băng nhóm xã hội đen cùng những ông trùm tai to mặt lớn, chuyện đen tối ở đây không thiếu.

Hắn lái xe khắp những ngõ hẻm, cùng hắn có tới mấy mươi người đi tìm Hồng Thất, nhưng rất lâu sau vẫn không có tin tức gì.

Ông Hy Ván xuống xe, chạy quanh tìm kiếm, trong lòng như dầu sôi ùng ục, vừa đảo mắt tìm kiếm vừa gọi:

"Hồng Thất! Hồng Thất!"

Chợt nhìn thấy một đám người trong một con hẻm nhỏ, hắn liền vội vàng chạy tới. Chưa bao giờ hắn lo lắng đến vậy, nhất là khi đối với một cô gái như Hồng Thất.

Một đám người lao vào xô xé một cô gái, người đầu tóc rối bù, qua chút ánh sáng le lói hắn nhìn thấy Hồng Thất với đôi mắt sợ hãi, còn miệng bị bịt lại bằng một nắm vải cuộn, cô không thể kêu cứu. Hắn như điên cuồng lao vào đám người kia, khẩu súng trong túi bị lôi ra.

"Pằng.. pằng..pằng..."

Tới mấy tên bị bắn ngã xuống, hắn chỉ kịp nhìn thấy Hồng Thất quay người chạy đi.

Chỉ cần chạy được khỏi đây, cô sẽ có cơ hội quay về nhà, cô cứ nghĩ như vậy, cho tới khi nghe thấy tiếng bước chân chạy sát phía sau mình, cô ngay lập tức bị tóm vào lồng ngực của một người, một câu uy hiếp:

"Không được bỏ trốn, nếu không tôi sẽ bán em ngược lại về chỗ cũ! Cho em sống không bằng một con nô lệ quý dưới chân người khác, cuối cùng là chết một cách thảm nhất có thể."

Ngày hôm nay hắn lại giết người, phạm pháp có lẽ là con đường cuối cùng dành cho hắn.

Cô ngất đi, hắn chợt nhìn thấy vết dao cứa trên cổ cô để lại một vết máu vẫn còn chảy, hắn vội dùng mảnh vải xé ra từ chiếc áo sơ mi đen mình đang mặc bọc lại vết thương cho cô rồi nhanh chóng đưa cô trở về Thương Thành.

- ----

Dung Hoa cũng bị Thẩm Dịch Đình đưa về Thương Thành, tới nơi, cô nhìn thấy vết thương trên cổ của Hồng Thất, cô hốt hoảng cứ tưởng đó là vết thương do Ông Hy Ván làm.

Lúc này cô cũng vì lo ngại đám thuộc hạ đứng bên ngoài nên phải rất lâu mới có thể ra khỏi toà thành, rồi mất rất lâu mới chạy hết được đoạn đường kia, nhưng còn chưa kịp tìm thấy Hồng Thất, cô đã bị bắt lại.

Cô khóc lóc thảm thiết bất chấp sự ngăn cản của mọi người, chạy đến phòng của Ông Hy Ván hỏi cho ra lẽ, không ngờ vừa đến nơi lại cùng lúc Ông Hy Ván xuất hiện, cô vừa khóc lóc vừa la hét:

"Vì sao anh lại làm như vậy? Tôi còn tưởng anh là người tốt nên mới cứu chúng tôi, tôi còn tưởng anh là người tốt nên trước khi đi còn đặc biệt viết thư để cho anh, thế mà...tại sao anh buộc phải làm thương tổn đến Hồng Thất, cô ấy chờ cho anh một viên đạn còn không đủ hay sao?"

"Không như..." Hấn chưa nói hết câu thì dì Hà đã kéo Dung Hoa đi khỏi đó. Dì Hà chỉ sợ câu chuyện của những năm trước lại tiếp diễn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Em gái nuôi?

Đó chỉ là một câu chuyện buồn của vài năm trước. Uông Hy Vãn có một cô em gái nuôi, cô ấy là một cô bé mồ côi.

Sau khi được hấn nhận nuôi, cô bé được đổi tên thành Uông Diễm Tâm.

Diễm Tâm tròn 18 tuổi, nụ cười ngây thơ và đôi mắt đen láy thực sự khiến con người tàn nhẫn như hấn cũng phải rung động.

Năm Diễm Tâm 20 tuổi, cô giới thiệu bạn trai của mình cho hấn, hấn tức giận, khi ấy Diễm Tâm nói:

"Anh lấy có gì ngăn cản tôi với bạn trai, sau cùng, anh chẳng là gì với tôi cả."

Đêm hôm đó mưa rất lớn, hấn cướp đi đồng trinh của Diễm Tâm, đưa mối quan hệ anh em của họ trở thành mối quan hệ nam nữ, hấn muốn Diễm Tâm là người phụ nữ của hấn.

Nhưng cô gái ương bướng vốn dĩ không có tình cảm với hấn. Diễm Tâm bỏ trốn khỏi Thương Thành vào ngay một đêm không trăng.

Uông Hy Vãn vốn là người có rất nhiều kẻ thù, hơn nữa, Diễm Tâm ban đầu đã là tâm điểm chú ý của bọn họ.

Cô gái đáng yêu đã không bao giờ cười nữa, cô ấy không may mắn như Hồng Thất hôm nay, còn Uông Hy Vãn chẳng thể làm cho Diễm Tâm sống lại. Ngày hôm nay, lặp lại những việc ấy một lần nữa, trong lòng hấn chẳng thể nào dễ chịu, nếu ai còn tác động đến Uông Hy Vãn, hấn sẽ giết kẻ đó ngay lập tức.

Hồng Thất nằm yên tĩnh trên chiếc giường màu trắng trong một căn phòng đơn giản. Bác sĩ băng vết thương lại cho cô xong liền đi ra ngoài.

Màn đêm dày đặc, tuyết đã như dùng rơi hấn, không khí vẫn lạnh vô cùng, Thẩm Dịch Đình chỉ biết lo lắng cho Hồng Thất mà chẳng cách nào lên thăm cô được.

Nửa đêm, cô tỉnh dậy không gian trong phòng rất yên tĩnh, đó là một căn phòng vô cùng đơn giản, cách bài trí cũng gọn gàng, rèm cửa tung bay theo từng đợt gió thổi qua vừa sờ sát đất.

Hồng Thất bước xuống khỏi giường, rời khỏi căn phòng, bên ngoài cũng vắng lặng, giống như không ai ở đây cả, đèn chùm trên trần nhà rọi màu vàng nhẹ nhàng xuống nền nhà lạnh lẽo.

Trong thứ ánh sáng màu nhiệm kia cô chợt nhìn thấy một bức tranh rất lớn được treo trên cầu thang. Từ cửa chính nhìn thẳng vào đã thấy cầu thang rẽ sang hai hướng khác nhau còn chính giữa là bức tranh ấy. Bức tranh vẽ chân dung của một người phụ nữ, đôi mắt xinh đẹp, có lẽ là tranh sao chép từ những bức tranh từ thời kì phục hưng.

Cô đứng sững nhìn bức tranh rất lâu, càng nhìn cô càng thấy đau lòng, người phụ nữ có cái nhìn vô cùng mất mát.

Cô chợt ngoảnh đầu bắt chợt nhìn thấy Uông Hy Vãn, hấn chỉ mặc một bộ đồ ngủ màu đen ôm vừa với cơ thể, dáng người cao lớn che khuất tầm nhìn của cô.

Hấn với tay kéo cô sát về phía mình, một tay còn lại nắm lấy cổ tay trái của cô. Cô không cố tình tránh né, ngược nhìn hấn một cách rất xa lạ:

"Xem như là đền ơn anh đã cứu tôi!" Cô nói.

Hấn nhủ mảy, ôm chặt cô hơn một chút, nói khẽ, giọng nói âm trầm như một cơn gió thổi qua tai cô:

"Không lạnh sao?"

"Không lạnh. Tôi muốn trở về phòng mình!" Cô nói.

Bàn tay hấn siết chặt tay cô, hấn cúi xuống hôn cô, bất ngờ nên cô sững người hồi lâu đến khi đôi môi nóng bỏng của hấn điều luyện tách môi cô, cô vội vã đẩy hấn ra, chạy đi. Hấn liền đuổi theo cô.

Bên ngoài băng tan thành nhiều vũng nước lạnh, trong lòng Hồng Thất cũng vui cùng nhồn nhảnh, chẳng phải hẳn có tình cảm với Dung Hoa mới giữ cô ấy lại, vậy vì sao lúc này lại hôn cô?

Màn đêm rất trên tỉnh, Ưông Hy Vãn rất nhanh đuổi kịp cô bé xốc cô lên tây đi trở lại vào trong, mặc cho cô giãy giụa đến mức nào.

Đem cô ném lên chiếc giường của mình, hẳn chỉ dùng hai tay đã có thể cố trụ được cô trong lòng hẳn, nhưng cô vẫn bướng bỉnh giãy giụa tìm cách thoát, đến khi hẳn tức giận nói lớn:

"Nếu em còn tiếp tục, tôi sẽ không giữ lời hứa đâu!"

Cô giật mình, lời hứa? Trước đây, hẳn chọn cô, chẳng phải là chỉ để thỏa mãn dục vọng của mình thôi sao, vậy thì khi cô còn ở đây, bất cứ khi nào hẳn đều có thể có được cô chỉ là lần đó, hẳn nói chọn cô trở thành thuộc hạ, nên cô cứ nghĩ sẽ không sao. Đến cuối cùng, cô vẫn là không thể thoát khỏi hẳn được.

Trong đầu cô cứ hiện đi hiện lại câu nói của hẳn:

"Không được bỏ trốn, nếu không tôi sẽ bán em ngược lại về chỗ cũ! Cho em sống không bằng một con nô lệ quý dưới chân người khác, cuối cùng là chết một cách thê thảm nhất có thể."

Chết thê thảm nhất có thể? Không! Cô có ước mơ chưa thực hiện được, có khao khát được sống cùng gia đình mình, không! Cô không muốn mình tàn lụi trong tay hẳn. Nên cô im lặng, hẳn cũng liền dịu dàng xoa xoa lấy mái tóc của cô, thanh âm cũng cũng nhẹ hẳn đi:

"Ngoan lắm, một cô bé nhỏ phải ngoan như vậy!"

Chỉ một lát sau cô nghe thấy tiếng thở đều đặn, ngẩng đầu đã nhìn thấy hẳn nhắm nghiền mắt ngủ ngon, trong lòng nhớ đến những lần gặp hẳn, chỉ thấy hẳn khẽ nhủ mấy khuôn mặt rất lạnh nhạt, không có cảm xúc gì đặc biệt.

Nhưng thực ra, khi hẳn ngủ cũng rất đáng yêu, hàng lông mi rất dài và cũng giống như con gái, đôi khi run run, cánh mũi, da không tì vết, tối hơn cô một bậc. Hẳn ngủ rất yên tĩnh. Tối mức thấy hẳn thật hiền lành.

Cô chợt lắc đầu, đằng sau vẻ bề ngoài đẹp đẽ có lẽ là một tâm hồn đen đặc, ban đầu cô cũng giống như những nữ nhân khác, có thể trước đây cũng đã có những cô gái đáng thương rơi vào tay hẳn, rồi bị ruồng bỏ một cách đáng thương, những cô gái ấy có lẽ cũng như cô, bị về ngoài của hẳn thu hút.

Hắn chợt cử động, hai cánh tay gọng kìm ôm chặt cô kéo sát vào người:

"Còn chưa ngủ? Đang làm gì vậy?"

Cô giật thót mình:

"Anh chưa ngủ!"

Nhưng hẳn không nói gì cả, tất cả chỉ còn sự vắng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Trói chặt

Sáng..

Cô thức dậy, Ưông Hy Vãn vẫn nằm ngủ, cô liền bước xuống giường, mở rèm cửa, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào căn phòng, cô nhìn quanh. Căn phòng rất đẹp, bố trí vô cùng mực thước, tủ quần áo, giá sách, bàn làm việc được xếp ngay ngắn.

Không hiểu vì sao cô vô cùng tò mò một bức ảnh hẳn để trên bàn làm việc, dẫn đo một hồi cô mới chầm chậm đi đến bàn làm việc.

Vừa cầm khung ảnh lên tay, giọng của Ưông Hy Vãn chợt vang lên:

"Không được lấy!"

Giọng nói vào buổi sáng của hẳn rất khàn khiến cô giật mình, làm rơi tấm ảnh xuống đất, vỡ ra từng mảnh, cô vừa nhìn lướt qua, người trong tấm ảnh là một cô gái, nhưng...nhìn kìa! Chính là Dung Hoa, nhưng lạ quá, nhìn kĩ thì không hẳn giống lắm, chỉ có đôi nét, nhìn qua có vẻ như người trong hình lớn tuổi hơn cô và Dung Hoa.

Hắn rất tức giận khom người xuống nhặt những mảnh vỡ còn lại ra khỏi tấm ảnh, cảm bức ảnh lên, hắn kẹp nó vào một cuốn sổ trên bàn.

Hồng Thất thấy vô cùng áy náy, cứ lo lắng mãi, cuối cùng cũng lên tiếng:

"Xin lỗi, tôi không nên lấy đồ của anh khi chưa được cho phép."

Hắn nghiêng đầu nhìn cô, cất giọng lạnh lùng:

"Đứng đấy!"

Cô hơi sợ ánh mắt đó của hắn, trong vô cùng hoang dã, còn rõ ràng hắn lên những tia máu sắc lạnh.

Hắn không nói gì cả, nhanh chóng đi ra ngoài, đến khi cô nghe thấy tiếng "rắc", cũng là lúc cô phát hiện hắn đã khoá chặt cửa phòng, cô vội đập cửa hét toáng lên:

"Xin anh, mở cửa!...Uông Hy Vãn!"

Nhưng bên ngoài yên ắng, dường như hắn đã bỏ đi mất rồi.

Cô thất vọng ngồi xuống nền nhà, sát cạnh bên cánh cửa, giường đôi mắt mong chờ nhìn ra cửa sổ.

Rồi đột nhiên cánh cửa mở ra, cô bất ngờ ngoảnh lại đã nhìn thấy Uông Hy Vãn đứng ở đó, bên cạnh bác sĩ Trương đang nhìn cô bằng đôi mắt bàng hoàng. Cô ngay lập tức đứng lên, lùi đi mấy bước.

Bác sĩ mang theo một hộp gì đó khá lớn, ông ta ngồi xuống ghế, đang lấy ra thứ gì đó, điều này khiến cô vô cùng lo lắng.

Uông Hy Vãn trước sau vẫn không có chút biểu cảm gì, kéo cô nằm xuống giường. Cuối cùng, cô cũng sợ hãi mà hỏi:

"Anh định làm gì vậy?"

Hắn rất dịu dàng trả lời:

"Gắn định vị, để sau này em không bỏ trốn nữa."

Cô nghe xong khiếp đảm, định đẩy cánh tay trời phạt người cô của hắn ra nhưng lực đạo của hắn rất mạnh, dễ hiểu là cô không thể đẩy ra được, cô hoảng loạn hét:

"Anh không được...không được làm như vậy!"

Trong đầu cô chỉ thoáng qua những hình ảnh cả cuộc đời này cô phải ở nơi như một con ác mộng này, không vào giờ quay về nhà được nữa, phải luôn bên cạnh hắn như thế, cô không kim lòng được mà vô cùng bất mãn.

Hắn trừng mắt nhìn cô hỏi ngược lại:

"Vậy còn muốn bỏ trốn một lần nữa? Bác sĩ Trương, tiêm thuốc mê!"

Bác sĩ Trương ngay lập tức tiêm ống thuốc vào tay cô, lực nắm tay của Uông Hy Vãn cũng nhẹ dần, Hồng Thất chỉ nhìn thấy mọi thứ mờ dần.

- ----

Thẩm Dịch Đình cũng biết chuyện Uông Hy Vãn cấy chip định vị lên người của Hồng Thất, nhưng anh không cách nào có thể ngăn cản được Uông Hy Vãn. Cả ngày anh cứ chạy bộ không ngừng, trong lòng tự trách bản thân mình thật tệ hại không thể làm điều gì tốt đẹp cho người mình yêu thương, chỉ biết đứng nhìn cô chịu dày vò từng chút, lòng anh như có hàng ngàn con dao găm vào tim đau đến nghẹt thở.

"Thẩm Dịch Đình, cậu mau đến bến cảng nhập hàng đi! Uông tiên sinh đã cho phép cậu được tự mình giải quyết!"

Thẩm Dịch Đình khựng lại nhìn Trịnh Thiên đứng ở đó, hỏi:

"Vì sao lại là tôi?"

Trịnh Thiên nhướn vai:

"Chẳng biết!"

"Tôi đi!" Thẩm Dịch Đình nói.

- - - ----

Ánh chiều tà đỏ xướng, cả Thương Thành khoác lên mình bộ sao màu nắng nhạt, cái nắng đầu xuân mang đến mùi hương tươi mới cùng mát lạnh.

Hồng Thất chợt bừng tỉnh, nhìn ra cửa sổ chỉ thấy một màu nắng chiều thì trong lòng rất buồn, chợt phát giác trên cổ có gì đó nhói đau. Cô dùng tay sờ, chỉ thấy như bị băng gạc bó lại, cô nhớ trước khi mình ngủ thiếp đi, Uông Hy Vãn đã nói cây chíp định vị cho cô, hắt cây ở đây? Cô nghĩ như vậy nên nén đau, tháo băng gạc ra.

Vết khâu rất đều, nhưng cô biết, bên trong nó có một con chíp nhất định sẽ chống lại cô, cô liền cắn chặt răng, nhất định phải đem nó ném đi. Nhưng vừa như cái đầu khiến cô càng run rẩy càng run càng không tập trung cuối cùng đau đến cùng tận nhưng chẳng làm được gì, máu đã ra ướt tay cô, cô cắn chặt môi tới bật máu.

Cô gái nhỏ cuối cùng cũng tự làm đau mình!

Cánh cửa mở ra rồi đóng sầm lại, cô chỉ nghe thấy tiếng quát của Uông Hy Vãn:

"Em làm gì vậy?"

Hắn giật lấy tay cô, đôi bàn tay đầy máu tươi, vết thương trên cổ đã nhuộm đỏ cả một lớp áo bởi máu.

Cô đẩy hắn ra, bước xuống giường, cứ ngox là cô sẽ có thể bỏ chạy nhưng thật là tệ, vì cô nằm giường lâu, chân không có lực, cô vừa quay bước thì đã ngã, Uông Hy Vãn chỉ kịp đỡ lấy cô, kéo ngược trở lại, tức giận nói:

"Em muốn tôi đưa em trở về quán bar chứ?"

Hắn liền kéo cô đứng dậy, đem cô xuống tầng dưới, đẩy cô vào xe hơi, một bước phóng xe đi. Chớp mắt, cánh cửa quán bar hiện ra, lúc này trời cũng chập choạng tối, ánh đèn neon sáng loá chiếu sáng tên tấm biển "Thủy Tinh".

Uông Hy Vãn xuống xe, kéo Hồng Thất vào trong.

Mọi người bên trong ngẩn người nhìn cô, ngsey cả người phụ nữ đó.

Bà ta ngạc nhiên nhưng cũng sớm hiểu ra ý của hắn. Đợi khi hắn vừa rời đi, bà ta liền bước tới, cất giọng ngọt ngào đầy thâm hiểm:

"Con ngoan, mau đi thôi!"

Cô sợ hãi lùi vào một góc, nhưng bên ngoài, hai kẻ đã từng bắt cóc cô nhìn vào, ánh mắt đó, độc ác, khiến cô sợ hãi vô cùng. Cô vẫn còn nhớ rất rõ những hình ảnh trong buổi đêm hôm đó, cô bé còn rất nhỏ, cái xác đó mãi mãi bị chôn vùi ở nơi thật lạnh lẽo, không ai quan tâm đến.

Cuối cùng cô phải đi theo người phụ nữ, bà ta bắt cô thay quần áo, thay đổi tất cả, trang điểm lòe loẹt.

Cô chẳng biết phải làm gì lúc này cả, vì vô không muốn quay về chỗ Uông Hy Vãn, cũng không muốn ở lại nơi này.

Đêm càng chìm vào trụy lạc, khi cả quán bar tấp nập người ra vào. Nơi ăn chơi không có điểm dừng, vô số góc khuất cũng như ẩn hiện trước mắt cô.

Những kẻ bặm trợn đứng sẵn bên ngoài chờ cô, bọn họ sẽ đưa cô đi đâu đó.

Giống như lần trước, cô bị dẫn vào một căn phòng, nhưng bên trong tối đen, cũng không có ai bên trong. Bỗng cô nghe thấy tiếng ly thủy tinh va vào nhau, cô nghiêng đầu nhìn theo hướng âm thanh, ánh đèn bỗng bật sáng, chẳng có ai cả, trong lòng cô có chút lo lắng, ngoài những âm thanh bí hiểm thì chẳng có bóng người nào cả.

Một cánh cửa cũng mở ra, ánh sáng rực rỡ, tiếng nhạc xập xình, cuối tầm nhìn đó là những nữ nhân ăn mặc hở hang, như con rắn uốn éo trên chiếc cột cao, đám người bên dưới reo hò. Cô vừa quay đầu định chạy đi đã bị chặn lại bởi hai tên vệ sĩ lực lưỡng.

Họ đẩy cô ra giữa sân khấu, ánh đèn đột nhiên chiếu về phía cô, giọng nói của người phụ nữ tự xưng là "mẹ" lại vang lên:

"Xin giới thiệu với mọi người Tiểu Thất, mọi người có thích không ạ?"

Bên dưới rộn vang tiếng trả lời "có", âm thanh càng khiến Hồng Thất hoảng loạn, cô đứng như tượng nhìn hai cô gái bên cạnh, với thời tiết thế này, mặc như thế thật là hành hạ con người ta, thiếu trên hở dưới, còn phải mĩa uốn éo trên cột sắt. Cô nhìn xuống bên dưới, ở đó có rất nhiều đàn ông, họ nhìn cô bằng ánh mắt càn rỡ đến nỗi khiến cô thấy nổi da gà, lùi lại mấy bước lại bị kẹt hai tên bảo vệ kia. Cô không biết mình nên làm gì.

Hai cô gái kia nhìn cô lạnh lùng nói:

"Quái! Không múa đi? Người mới thì đứng có đỉnh đánh không sống lâu được đâu!"

Sức ép từ tất cả khiến cho tinh thần Hồng Thất suy sụp hoàn toàn, cô chỉ biết run rẩy bám lấy cái cột sắt, bắt chước những cô gái kia.

Bên dưới lại rộn rã tiếng chê cười, có người nói rất lớn:

"Cô bé thanh thuần thế, chỉ hợp để cung chiều trên giường mà thôi, chị Cà, giá?"

"Tiểu Thất...rất trong sạch, giá một vạn, đây là đêm đầu tiên của Tiểu Thất."

Rồi tiếng kì kèo trả giá, người tranh giành, người chê bai, tất cả càng khiến Hồng Thất vô cùng xấu hổ, cô lại bị bán, tiếp theo cô sẽ phải làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đôi Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Về bên tôi

"Chốt giá một vạn hai trăm!"

Rồi hai tên vệ sĩ lôi cô đi, cô chống trả, bị họ trói chặt, cô la hét, tất cả đều không có tác dụng, cô bị bọn họ nhốt vào căn phòng vô cùng sang trọng, cô vừa đập cửa vừa hét:

"Các người mau mở cửa ra,...tôi không tiếp khách...nhất định không tiếp khách!"

Hồng Thất gào thét đến khản cả giọng, nhưng chẳng ai đến, chẳng có gì thay đổi. Ngoài âm thanh ầm muội của phòng bên kia vọng lại khiến trong lòng Hồng Thất vừa tức giận lại vừa sợ hãi thì chẳng còn gì khác. Những việc như thế này đúng là không thể hợp với một cô bé mười mấy tuổi, làm sao cô có thể xử lý việc này?

Rồi cũng đến một lúc, khi cánh cửa phòng mở ra, mùi rượu xộc vào khiến Hồng Thất khó chịu, bóng dáng một tên đàn ông tiến vào.

Hắn cười rất vô sỉ, nói bằng thứ chất giọng khàn đặc do hút thuốc và uống rượu quá nhiều:

"Tiểu Thất, Tiểu Thất đâu rồi?"

Cô gái nhỏ im lặng, lẩn vào một góc. Thế nhưng, bàn tay nanh vuốt vẫn bắt được cô.

Cô biết chuyện gì sắp xảy ra với mình, cô đẩy hắn ra, vớ lấy bình hoa trên bàn, nện một cú thật mạnh vào đầu hắn rồi hốt hải chạy ra ngoài.

Tiếng hét đau đớn của người đàn ông kia kinh động tới hai tên vệ sĩ, họ nhìn thấy cô. Một người ngay lập tức bắt trói cô một người chạy vào trong phòng xem xét tình trạng của "khách hàng". Chị Cà cũng biết tin ngay, hốt hải chạy tới, mặt mày đã đỏ bừng vì tức giận, buông cái nhìn sắc lạnh với Hồng Thất, tức giận quát:

"Một vạn hai của tôi, bây giờ đã không có lại còn phải đền bù! Đem đi xử lí đi!"

Người đang trói cô sau khi nghe câu nói của chị Cà liền ngay lập tức lôi cô đi.

Cô vừa la hét vừa giãy giụa:

"Thả tôi ra, anh đưa tôi đi đâu... Mau thả tôi ra!"

Hắn ta kéo cô đi xuống một tầng bên dưới, đưa cô vào một căn phòng chỉ có ánh sáng le lói, lúc này cô mới chợt nhìn thấy ánh mắt đầy bạo lực của hắn ta. Cô xô hắn, chạy ra ngoài, tim như ngừng đập, nhưng hắn vừa lúc tháo được đai thắt lưng, dùng đai lưng trói chặt hai tay cô lại.

Lâm vào hoàn cảnh như thế này, Hồng Thất mới thấy mình thật yếu đuối. Dù cho cố chống cự đến mức nào cũng không thể trốn thoát. Hắn buộc cô vào một cái cột, bên cạnh là roi da, nhìn qua đã biết đây là nơi dùng để làm gì.

Từng lần roi da giáng xuống thì da thịt cô như bị bóc ra, từ lúc nào, cô khóc, cô sợ hãi, cô rất đau, cô thật sự không muốn bản thân mình lâm vào tình trạng như vậy. Bao nhiêu lâu cô chưa về nhà, cô không rõ, từng giây từng phút trôi qua cô đều muốn trở về nhà, nhưng chiếc máy định vị trên cổ, và cát sỏi dây trói bây giờ đang siết lấy cô, làm sao vô hoa thể trở về nhà. Vết mổ trên cô không được khử trùng đã bắt đầu đau nhức, da thịt của cô cũng hằn lên vô số vết máu.

Đột nhiên, điện thoại trong túi hắn ta rung lên, hắn khó chịu nhíu mày bắt máy.

"Đem cô ấy đến!"

Hắn ta liếc mắt nhìn Hồng Thất, mặt mày nhăn nhó, quát:

"Cô may mắn rồi!"

Hắn liền cời trói, đem cô đi đâu đó.

Lúc này cô chẳng thèm quan tâm đến hắn ra đưa mình đi đâu, cô rất mệt, cô không ăn gì hơn một ngày, cô bị đánh, cô không thể đứng vững.

Đến một căn phòng, hắn mở cửa, một nơi rất quen, đây là nơi lần đầu tiên cô gặp Uông Hy Vãn.

Cô núp theo sau người đàn ông đó, nhìn tới phía trước đã nhìn thấy chị Cả quỳ gối dưới sàn, trên mặt vẫn còn nét sợ hãi chưa tan hết.

Uông Hy Vãn vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Hồng Thất đứng đó, lướt qua cơ thể bị thương của cô, hắn nắm chặt nắm tay, trừng mắt nhìn uy hiếp với tên bảo vệ gì đó rồi nói:

"Thất Thất, em ra ngoài đi!"

Hồng Thất từ đầu tới cuối cũng không hề nhìn Uông Hy Vãn một lần, âm thầm đi ra ngoài.

Bên trong phòng, Uông Hy Vãn ném cho tên bảo vệ một khẩu súng, nói:

"Tự mình làm."

Tên vệ sĩ nhặt khẩu súng lên mà tay không ngừng run rẩy, chị Cả thấy vậy liền hoảng hốt giải thích:

"Ông chủ, là do tôi, tôi không nên phạt Tiểu Thất!"

"Cô ấy bị thương rất nặng!" Uông Hy Vãn dựa người ra thành ghế, chất vấn.

Chị Cả quỳ trên mặt đất, giật lấy khẩu súng trên tay tên bảo vệ kia, tự chìa vào đùi mình, nói:

"Tôi phạt mình, chỉ mong ông chủ tha cho Chu Tường Hình."

Nói hết lời, Chu Tường Hình không kịp ngăn cản chị Cả, phát súng đã nổ, viên đạn cũng xuyên qua đùi chị Cả, máu toé ra bắn vào mặt Uông Hy Vãn, khuôn mặt vốn đã lạnh lùng của hắn bây giờ bị dính máu tươi càng thêm tà mị độc đoán đến khó dò.

"Ra ngoài!"

Chu Tường Hình đỡ chị Cả nhanh chóng đi ra ngoài.

- - - - -

Hồng Thất đi ra ngoài có rất nhiều cô gái nhìn cô. Người thấy thương xót, cũng có người chế nhạo, còn có người nói:

"Cô gái đó là người lúc trước được ông chủ mang đi, nhưng bây giờ đúng là đã "thất sủng" nên mới bị mang về đây."

"Ông chủ trước nay không giữ một người quá lâu, cũng thường thôi." Một cô gái có vẻ rất trưởng thành nói.

Hồng Thất chẳng biết mình đi đâu nữa, cứ ddi như thế, đến khi tới ngõ cụt. Cô lại đi ngược lại, hướng về căn phòng đó.

Mở cửa, bên trong có một vài người ngoảnh lại nhìn cô, cô bị họ nhìn đến hoá đá.

Uông Hy Vãn ngẩng đầu nhìn cô, nói:

"Lại đây!"

Cô chần chừ rồi bước vào, những người khác đều hiểu ý mà đi ra ngoài hết. Trong phòng chỉ còn hai người.

Hắn ngồi ghế người ra sau thành ghế. Chờ đợi cô bước vào.

Cô vừa bước vào liền quỳ xuống, cúi người thật thấp, giọng nói khàn đi do trời lạnh và nhiều lần la hét cất lên:

"Tôi xin anh...xin anh đưa tôi đi khỏi đây!"

Uông Hy Vãn từ đầu tới cuối đều không có biểu cảm gì, nhìn những vết thương trên người cô, bộ dáng yếu đuối, đôi mắt mất đi sức sống, môi nhợt nhạt, hắn không khỏi thấy sốt ruột.

"Đòi lại thứ gì?" Hắn hỏi.

"Tất cả của tôi." Cô đáp.

Hắn lấy áo khoác của mình bỏ lên bàn, nói tiếp:

"Lại đây, về bên tôi."

Cô đứng lên, đến bên cạnh hắn, hắn liền dùng áo khoác của mình choàng vào cho cô, để cô ngồi trong lòng mình. Hắn có việc cần bàn với những người khác nên tạm thời hắn có thể ở đây đêm hôm nay.

Cô dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, cảm thấy rất yên ổn, cái đau trên da thịt cũng giảm bớt, thói quen của hắn chính là không ngừng gõ ngón tay lên bàn khi đang làm việc, tạo ra giai điệu rất nhịp nhàng, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hắn rất để ý tới cô, xem cô dựa vào người hắn ngủ như thế nào, những vết thương như thế nào. Khi ngủ cô hay giật mình thức giấc, ngẩng đầu nhìn hắn rồi ngủ tiếp.

Đến khi mọi chuyện ổn thỏa, hắn đỡ cô nằm xuống giường, một mình đi ra bên ngoài, hút một điếu thuốc. Trong đêm lạnh, làn khói lượn lờ xung quanh khuôn mặt góc cạnh cùng ngũ quan tinh xảo của hắn càng khiến cho hắn toát ra một tố chất cao ngạo dị thường.

Hắn quay về phòng, đã là ba giờ sáng, ngồi xuống giường, hắn nhìn qua vết thương của cô, vết mổ trên cổ vẫn còn rỉ máu.

Hắn đang khiến cô trở thành thứ gì thế này, hắn thật sự điên rồi mới đem cô đến quán bar này làm việc, hắn thật sự điên rồi, điên vì cô.

Cô nằm mơ thấy gì đó mà nước mắt cứ chảy dài.

Người đàn ông này đôi lúc rất nguy hiểm, cũng có đôi lúc, ấm áp như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cây muôn lạng mà gió chẳng ngừng

Uông Hy Vãn gọi điện cho Thẩm Dịch Đình. Hắn chờ khá lâu Thẩm Dịch Đình mới bắt máy, khi trả lời điện thoại, Thẩm Dịch Đình nói rất gấp:

"Hàng bị chặn ở cửa thông quan số 7. Lão Tứ không giải quyết được."

"Những lần trước đều rất trót lọt, sao lần này lại..." Uông Hy Vãn đáp.

Thẩm Dịch Đình nói:

"Tôn Thừa Ân không nhận tiền, không chịu cho hàng qua!"

Uông Hy Vãn nhíu mày, đáp:

"Chắc chắn anh ta đã nhận tiền của Bạch Vu, nếu không... Thẩm Dịch Đình cậu bảo quản hàng cho tốt, tôi sẽ giải quyết việc này sau."

- - -

Dung Hoa nhìn thấy Hồng Thất trở về liền vội vã thăm hỏi. Nhưng Hồng Thất không nói gì quá nhiều.

Lần bỏ trốn đó, Hồng Thất bị bắt trở về, Dung Hoa vô cùng lo lắng, vì có thể Uông Hy Vãn sẽ bán Hồng Thất đi. Nhưng cũng thật may mắn, hắn không làm như vậy.

Trong lòng Dung Hoa cũng chớm nở một đóa hoa tình yêu rực rỡ, cô vẫn còn nhớ vào đêm mưa tầm tã, Uông Hy Vãn đã cứu cô, cho cô cuộc sống bình yên như bây giờ. Chỉ là có thể hắn cũng thích cô nên mới giữ cô lại mà không cho cô trở về. Nghĩ đến đây cô liền thấy hạnh phúc vô cùng. Uông Hy Vãn trong mắt Dung Hoa vô cùng tốt, thực sự rất phù hợp với cô.

Cô gõ cửa phòng hắn, như mọi lần, hắn nói vọng ra:

"Là Dung Hoa phải không?"

Rồi hắn cho phép cô vào phòng.

Dung Hoa sớm đã quen thuộc với cách bài trí trong phòng hắn, liếc mắt qua kệ tủ, nơi có một tấm ảnh, cô liền nói với hắn:

"Anh Hy Vãn, em nghe thuộc hạ của anh nói, anh có một căn biệt thự ở Úc."

Uông Hy Vãn ngẩng đầu, không nhìn vào máy tính trên bàn nữa, đáp:

"Em muốn căn biệt thự đó? Anh cho em!"

Dung Hoa đột ngột lắc đầu:

"Không phải. Em muốn hỏi, trước đây anh có nói với em, anh có thể thực hiện những yêu cầu mà em muốn. Em muốn được đi du học Úc, lúc đó em có thể sống ở Úc, em mới có thể ở bên anh, giúp anh quản lý công ty."

Hắn hơi bất ngờ:

"Em còn biết tôi có công ty nữa ư? Nếu em muốn, anh sẽ làm thủ tục cho em, vấn đề là, em không thể quay về nhà của mình. Từ nay về sau, em là người nhà họ Uông, không có ba mẹ nào nữa."

Dung Hoa im lặng.

Hắn nói tiếp:

"Anh còn chưa thực sự phạt em vì tội bỏ trốn. Trong thành phố này, ngoài đi chung với vệ sĩ hay có võ phòng thân thì không còn cách nào khác để tự bảo vệ mình. Ngày hôm đó, thật sự rất nguy hiểm!"

Dung Hoa vội cúi đầu:

"Em xin lỗi."

Trong lòng vô từ lúc nào đã chìm vào những quên lãng, nơi chỉ có hình ảnh của cô và hắn cùng hạnh phúc bên nhau.

Ở Úc khí hậu ôn hoà hơn, sẽ rất hoàn hảo cho một cuộc sống nhẹ nhàng. Dung Hoa thầm tưởng tượng ra những hình ảnh rất đời mới mẻ và hạnh phúc, những câu chuyện, những cánh đồng hoa và cả một bầu trời ấm áp.

Có lẽ, ai đó cũng quên mất, nếu như họ là người bình thường thì mơ mộng một chút cũng chẳng có sao. Nhưng đáng buồn, họ đang bị bắt cóc, bị trói buộc bởi một ông trùm ma túy ở phía Bắc, người sẽ ngay lập tức chôn sống họ ngay khi họ có chút phản kháng.

Hồng Thất quay về căn phòng nhỏ, Tiểu Tuyết đã chờ ở đó từ lâu. Nhìn thấy cô, Tiểu Tuyết mừng rỡ nói:

"Cậu có bị thương không?"

Nhưng nhìn qua cơ thể Hồng Thất, Tiểu Tuyết không giấu nổi sự bàng hoàng mà hét toáng:

"Sao lại ra nông nỗi này, sẽ để lại rất nhiều sẹo, làm sao đây?"

Hồng Thất nhẹ nhàng đi vào trong, ngồi xuống giường, nói khẽ:

"Để lại sẹo hay không để lại sẹo vốn dĩ đã không còn quan trọng nữa rồi!"

Tiểu Tuyết "hừ" một tiếng, nói:

"Dù sao cũng bôi thuốc vào cái đấy!"

Nói dứt lời ắt ẽu tuyết liwfn mở hộp thuốc, lấy ra một lọ nhỏ nặng cánh tay của Hòbgf Thất lên, bôi thuốc vào đó.

Thuốc rất nóng, còn vết thương thì bị bong ra. Hồng Thất thực sự đau đến cắn hết răng vào môi dưới.

Tiểu Tuyết vừa bôi thuốc giúp cô vừa hỏi:

"Ông chủ đưa cô về sao?"

Hồng Thất gật đầu.

Tiểu Tuyết chép miệng, nói:

"Kì lạ. Trước nay, ông chủ từng đưa rất nhiều người đến quán Thủy Tinh, rồi chẳng ai được đưa trở về cả. Còn nhớ có một lần, à, đúng rồi, chính là Du Mỹ. Cô ấy bỏ trốn khỏi quán Thủy Tinh, tìm được đường về Thương Thành. Lúc đó đã yếu ớt tới mức tưởng như sẽ không xong rồi. Cô ta cầu xin ông chủ, nhưng chẳng ích lợi gì.

Tới bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn của ông chủ hướng về phía Du Mỹ, ông chủ cho người mang Du Mỹ cho bọn tay sau thấp nhất trong tổ chức, họ toàn những tên bản thủ và rất kinh khủng. Du Mỹ cũng không bao giờ xuất hiện ở Thương Thành một lần nào nữa. "

Hồng Thất chỉ nhìn thấy một màn sương rất dày đặc, tâm trí cô cứ quẩn quanh với câu chuyện của Tiểu Tuyết. Hắn tàn nhẫn như vậy, vì sao lại đưa cô về đây? Hay hắn thấy chưa chơi đủ, cho nên muốn giàu có cô thêm chút nữa rồi mới để mặc cô?

Cô thấy sợ con người hắn, bề ngoài thì rất thu hút, nhưng sự thật là chỉ cần dính tới hắn, người đó sẽ không thể sống.

Tiểu Tuyết lại tắc lưỡi:

"Thật là. Cậu bảo tớ chỉ đường cho cậu, nhưng tớ cũng đã nói là. Thành phố này tập trung những người có máu mặt, nguy hiểm vô cùng, vì sao cậu lại dám bỏ trốn một mình như vậy, nếu không may..."

Hồng Thất cũng yên lặng không đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đưa hàng hoá qua biên giới

Cô đi cùng Uông Hy Vãn đến một tỉnh phía Bắc. Tết âm lịch sắp đến, không khí xuân cũng tràn ngập. Ở phía Bắc rất hay xuất hiện mưa lay bay. Những cơn mưa xuất hiện với tần suất rất dày đặc, vì thế mà không khí cũng vô cùng ẩm ướt.

Hồng Thất đi cùng Uông Hy Vãn đến một vùng vô cùng hẻo lánh, xung quanh chỉ toàn có hoa anh túc, sắc hoa rất nhẹ.

Hắn từ đầu tới cuối không nói lời nào, lấy từ ngăn trong xe ra hai khẩu súng màu đen, một cho hắn, một cho cô.

Đến nơi thì trời tối, cô qua ánh đèn xe nhìn ra bên ngoài, theo lẽ đường mọc đầy hoa anh túc, cô cứ theo loài hoa đó. Hoa cứ gọi lên một chút kí ức gì đó đẹp đẽ, còn có một chút đau thương.

Xuống xe, gió lạnh thổi qua, cô đứng cạnh mui xe chờ chuyển biến từ phía Uông Hy Vãn.

Hắn xuống xe, khoác thêm một chiếc áo, lấy ra một chiếc áo khác đưa cho cô, giọng khàn đi vì lạnh nói:

"Mặc thêm áo vào, tối nay chúng ta sẽ vượt rừng biên giới, tới Cam-pu-chia."

Cô khẽ gật đầu.

Hắn đi trước, cô theo sau, nắm theo đèn pin, cô hoàn toàn thụ động.

Qua mấy đoạn đường mòn, đi vào một khu rừng nhiệt đới ẩm, lá khô lép cộp dưới chân. Ở những nơi như thế này sẽ có rất nhiều rắn, để đề phòng, hắn mang cho cô một đôi ủng cao su cao tới đùi. Hắn không nói gì, nhưng suốt dọc đường luôn để mắt tới cô.

Chiếc ba lô lớn hắn đang mang, còn chiếc nhỏ là cô mang. Vì đây là lần đầu tiên cô phải đi bộ xa đến vậy nên rất nhanh đã mệt đến muốn đứt cả hơi sức.

Uông Hy Vãn đi rất nhanh, giống như đã rất quen thuộc với địa hình ở đây, dù leo qua mấy tầng đá lớn cũng đều rất nhanh nhẹn. Nhưng lần nào cũng quay ngược lại kéo Hồng Thất lên để vượt qua mấy tầng đá lớn.

Nhân duyên giống như một đoạn văn vậy, có đầu, cũng có cuối. Đầu là câu mở đoạn, ở giữa là các ý giải thích, lập luận và chứng minh cho câu đầu. Câu cuối là tổng hợp, cũng chính là kết quả của nhân duyên. Đã là kết quả thì chẳng cần đúng sai, chúng đều thuyết phục cả.

Màn đêm phủ xung quanh cô. Hồng Thất vốn là người sợ tối, cứ tưởng tượng xem, nếu hôm nay cô đi một mình, cô quả thật không thể bước tiếp được.

Đi một lúc, Hồng Thất thật sự rất mệt, nhưng cũng không muốn dừng lại, đành cố tiếp tục đi. Uông Hy Vãn còn đi nhanh hơn trước, hắn như vội tìm thứ gì đó, rồi chợt đến một tảng đá cao, hắn leo lên, từ phía trên chìa bàn tay ra, nói:

"Nắm lấy tay tôi, tôi kéo em lên đây!"

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, phía sau hắn là cả một bầu trời đầy sao. Hắn cười. Sao cô thấy thật ấm áp? Lại thật, thế quái nào hắn cười đẹp đến thế! Xuyết nữa... Cô xuyết động lòng.

Cô nắm chặt lấy tay hắn, cố leo lên tảng đá đó. Đó là một tảng đá rất to tầm nhìn ra bên ngoài cũng rất rộng, trên nền trời có rất nhiều sao. Hắn mở ba lô, lấy ra một tấm khăn choàng rất lớn, khoác lên người, kéo cô ngồi vào trong lòng mình. Hắn hàng động đột ngột khiến cô rất bất ngờ, vì hành động ấy mà ngồi gọn trong lòng hắn. Hắn lấy ba lô của cô bỏ qua một bên, mở ra, lấy một bình giữ nhiệt nhỏ, rót ra một ít trà còn ấm, nói với cô:

"Uống đi, em lạnh đến tím cả môi rồi kìa."

Cô nhận lấy ly trà ấm, đưa lên miệng uống một ngụm, cơ thể liền cảm thấy vô cùng ấm áp.

Thời tiết bình thường đã rất lạnh, trong khi rừng ở chân núi này còn lạnh hơn rất nhiều lần, chỉ mặc có hai lớp áo, khó trách Hồng Thất lạnh đến tái môi.

Trong vòng ôm của Uông Hy Vãn, Hồng Thất ngẩng đầu nhìn sao trên trời, trong lòng không hiểu vì sao lại thấy rất thoải mái. Ở gần một người, im lặng lắng nghe nhịp thở của họ, lắng nghe tim đập theo từng nhịp đều đặn, thật yên bình. Trước nay sao cô không nhận ra điều này nhỉ? Cô cứ một mình làm tất cả, chưa bao giờ cảm nhận việc có người nào đó ở bên cạnh mình thì cảm giác thế nào. Cô thấy mình rất nhỏ bé, cũng rất nhẹ nhàng.

Hắn ở bên cạnh cô, nói bằng thứ chất giọng khàn khàn vì lạnh:

"Em từng bao giờ đến Nga chưa?"

Cô lắc đầu.

"Vậy sao? Ở đó còn lạnh ở đây rất nhiều. Người ra uống nhiều rượu, không phải vì thích, mà vì chống chọi cái lạnh đấy!"

Cô ngẩng đầu, nói:

"Anh từng sống ở đó?"

"Ừ!" Hắn đáp.

Hắn im lặng một lúc, chợt cúi xuống hôn sau gáy cô.

Cô giật mình né ra, có chút hoảng sợ. Hắn nhận ra mình luống cuống liền cười, kéo cô ngược trở lại, nói giễu:

"Khẩu vị của tôi không có tệ đến thế."

Cô nhăn mặt:

"Tệ? Tệ thế nào?"

Hắn cười:

"Chính là vừa lùn vừa bé, mặt không xinh!"

Cô then không biết giấu mặt vào đâu, trong lòng rất tức giận nhưng không biết phải nói lại hắn như thế nào đành vờ giận dỗi quay mặt đi.

Hắn thấy cô giận liền không cười nữa, quay sang phía cô, giọng nghiêm túc hẳn:

"Tôi chỉ đùa thôi, em không xinh đẹp nhưng rất đáng yêu!"

Cô nhăn mày:

"Sao anh ăn nói giỏi thế? Chuyện gì cũng nói được cả!"

Hắn nhìn cô, thực sự không hề chớp mắt. Đôi mắt màu xanh như biển cứ chăm chăm nhìn cô, hắn nói chắc nịch:

"Tiểu Thất thực sự trông rất đáng yêu!"

Cô đứng lên, quay đầu tránh ánh mắt hắn, nói rất chanh chua nhưng nụ cười đã ở trên môi từ lúc nào:

"Quá thôi!"

...

Cả hai người cùng đi tiếp.

Không biết qua bao nhiêu mồm đá, qua bao nhiêu đoạn đường rừng không theo một lối mòn nào, Hồng Thất cứ đi theo sau Uông Hy Vãn, tiến về phía trước.

Đi suốt một đêm, cuối cùng một khoảng đất rộng cũng mở ra. Cùng lúc trời cũng dần mờ ảo, có chút ánh sáng bắt đầu xuất hiện, lúc này cô nhìn thấy ở xa xa, có một ngôi nhà gỗ nhỏ.

Giống như cô đoán, hắn đi thẳng về hướng ngôi nhà đó.

Ở ngoài cửa ngôi nhà, có hai người đàn ông đứng canh phòng, nhìn thấy Uông Hy Vấn, họ liền thay đổi sắc mặt, cúi người chào một cách nghiêm túc. Hai chiếc balo của cô và hấn cũng được bọn họ mang đi giúp.

Lúc này hấn mới quay lại, nói với cô:

"Em mau vào trong, sẽ có dì Mai sắp xếp nơi ở giúp em. Ngoan ngoãn ở trong phòng, tôi không muốn bị gặp rắc rối."

Cô đi vào trong căn nhà gỗ, mặc dù căn nhà tổng khá nhỏ nhưng thực tế lại trái ngược hoàn toàn.

Vừa vào tới cửa cô đã bắt gặp một người đàn bà tầm bốn mươi, có khuôn mặt hình trái xoan rất hiền lành. Bà cúi đầu khi nhìn thấy Hồng Thất:

"Tôi sẽ giúp cô chuẩn bị phòng nghỉ ngơi."

Hồng Thất chỉ đáp khẽ:

"Cảm ơn dì, dì cứ gọi tên con là Hồng Thất."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Dẹp Tôn Thừa Ân cho tôi!

Dì Mai dọn giúp cô một căn phòng có tầm nhìn rất tốt, cũng khá rộng rãi, cô dọn một ít bộ quần áo vào tủ, chợt nhớ đến câu nói của Uông Hy Vấn, tự hỏi, chẳng lẽ cô gây rắc rối cho hấn hay sao?

Đến căn nhà này đã được hai hôm, thế mà ngoài quanh quẩn trong nhà ra thì cô chỉ phụ giúp được ít việc nhà, Uông Hy Vấn cũng không thấy trở lại.

Cô giật mình vì có tiếng mở cửa ở sau lưng, cô vừa ngoảnh đầu đã nhìn thấy dì Mai bung một ly nước cam vào. Cô nhận lấy ly nước cam, nói:

"Cảm ơn dì!"

Dì Mai ngồi xuống ghế, nói:

"Sao cô không đi dạo ở đâu đó?"

Hồng Thất nhìn ra cửa sổ, đáp:

"Hôm nay con hơi mệt!"

Dì Mai gật đầu.

Không khí tĩnh lặng, điện thoại của dì Mai chợt reo.

Dì Mai đi ra ngoài mới nhấn nút nghe. Bên kia đầu dây vang lên giọng nói nam tính:

"Đồng Tích đang chờ bên ngoài, đưa Hồng Thất đến chỗ tôi!"

Ngay lập tức, Hồng Thất giống như nhận lệnh, răm rắp đi ngay.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

Đồng Tích là một cô gái rất cá tính, khoác cả một bộ quần áo da màu đen, cũng dễ dàng nhìn thấy trên thắt lưng giắt một khẩu súng màu đen. Cả quãng đường đi Đồng Tích cũng không nói gì hết.

Qua không biết bao nhiêu con đường, cô cũng được Đồng Tích đưa đến một căn nhà lớn hơn căn nhạc gỗ kia rất nhiều, người canh phòng bên ngoài rất đông, xem ra ở đây được bảo vệ rất cẩn mật.

Bất giác Hồng Thất xò vào túi, nơi có khẩu súng mà Uông Hy Vấn từng đưa cho cô trước khi băng rừng biên giới. Khẩu súng này, hấn đưa cô để cô tự vệ, cũng có thể bảo vệ cho những người khác hoặc làm nhiệm vụ. Nhưng rõ ràng, đã lâu hấn không giao nhiệm vụ cho cô.

Đến nơi, Đồng Tích dẫn cô đi vào bằng cửa sau của căn nhà, đến một căn phòng, đưa cho cô một bộ váy ôm sát cơ thể, hơn nữa còn ngắn, nhưng Đồng Tích, đây là chỉ thị của Uông Hy Vấn. Sau khi biết điều đó, trong lòng Hồng Thất càng lo lắng hơn rất nhiều.

Ngồi trước bàn trang điểm, Hồng Thất hơi bối rối vì tất cả những thứ trước mặt. Đồng Tích lặng im lấy từng loại từng loại bôi trát trát vào mặt của Hồng Thất. Do dự hồi lâu, cuối cùng Hồng Thất mới hỏi:

"Rốt cuộc mặc bộ váy kia cùng trang điểm mục đích là gì vậy?"

Đồng Tích ngẩng đầu, đáp:

"Ông chủ giao nhiệm vụ mới cho cô."

Hồng Thất ngẩn người, hỏi:

"Nhiệm vụ gì lại kì lạ như vậy?"

Đồng Tích lắc đầu.

Đồng Tích dẫn cô vào một căn phòng vắng vắng tiếng nói cười, mở cánh cửa ra, một màn bia rượu thối nát cũng xuất hiện. Đồng Tích lạnh lùng nói một câu:

"Nhiệm vụ của cô chính là làm vui lòng ông chủ Tôn, chỉ có thể đưa hàng qua biên giới bằng con đường này!"

Cô ngơ ngẩn nhìn những gì bày trước mặt, là cô ư? Cuối cùng cô cũng đi đến bước đường này. Để lấy được mạng sống, cô phải làm. Nực cười! Con người ta khi nào lại vì bữa cơm manh áo mà bán đi cả danh dự vào nhân phẩm.

Cô gái trẻ cứ tự huỷ hoại mình, vì đâu cô lại ra nông nỗi này, cứ hi vọng một cách ngu ngốc cho đến khi cánh cửa đóng sầm lại. Cô mơ gì thế nhỉ? Ai đó đến cứu cô ư?

Cô cố xô cánh cửa, nhưng tự lúc nào nó đã đóng chặt, không gian trở nên cứng nhắc. Người được gọi là ông chủ Tôn kia là một ông già bụng bự, một đôi mắt nhỏ không ngừng nhìn cô gái.

Hắn ta tiến về phía cô, giọng điệu vô cùng dịu dàng nhưng lại khiến cô nổi hết da da gà.

Cô liên tục lẩn trốn ông ta, trong bóng tối, Hồng Thất chỉ là một con mồi yếu ớt, không tìm thấy một phương án nào để chống trả kẻ thù. Cô cũng vừa như tức giận, vì một lẽ, Uông Hy Vãn là người ra lệnh cho Đồng Tích làm điều này.

Đột nhiên cánh cửa mở ra, bóng người ngược sáng che mất một phần mặt, chỉ thấy dáng vóc cao, có nét quen thuộc.

Cô chẳng có thời gian quan sát kĩ, nhanh chóng lao về phía cửa, người đó nhìn cô, là Uông Hy Vãn, hắn đến để làm gì? Muốn nhìn cô sống dở chết dở sao?

Cô nhú mồm, lách qua hắn, còn chưa kịp trốn đi, hắn đã nắm lấy cổ tay cô kéo lại, ghì chặt trong lòng hắn, không muốn cô nhìn thấy cảnh tượng tiếp theo.

Khẩu súng trên tay hắn chĩa về phía lão Tôn.

"Đoàng đoàng..."

Hai ba phát liên tiếp trúng vào người lão già kia, máu phun ra như vòi nước tưới cây, máu nhuộm đỏ cả nền đá lát màu trắng. Hồng Thất tuy không nhìn thấy, nhưng sớm đã quá quen thuộc với âm thanh ấy, trong đầu cũng tưởng tượng ra được khung cảnh rừng rợn kia.

Ngẩng đầu lên, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt đang nhìn cô chăm chú hết sức của Uông Hy Vãn. Cô tức giận đẩy hắn ra, không biết lấy dũng khí từ đâu, ném lên hắn một đồng câu:

"Anh quay lại cứu tôi? Hay là chỉ muốn xem kịch hay? Anh ra lệnh cho Đồng Tích đưa tôi tới đây, để bây giờ anh vờ nghĩa khí quay lại cứu tôi! Bì ời!"

Uông Hy Vãn hoàn toàn không có phản ứng gì với tất cả những gì cô nói. Hắn khẽ nâng cằm cô lên, cúi sát cô, chỉ cách chừng vài milimet. Ở khoảng cách này, Hồng Thất không còn cách nào là phải nhìn thẳng về hắn, tim run rẩy không thôi.

Uông Hy Vãn tà mị ghé sát tai cô, phả một làn hơi thở nóng khiến cô nổi cả da gà, giọng thâm trầm lại cất lên:

"Hồng Thất, em phải luôn nhớ, những gì em có được bây giờ chính là con số 0, ngay cả tính mạng của em cũng nằm trong tay tôi. Tôi bảo em làm gì thì em phải làm theo điều đó!"

Hồng Thất nhìn vào đôi mắt xanh biển của hắn, hoảng sợ tột độ, cố giằng tay khỏi sự kiểm soát của hắn, nhưng kết quả chính là không có tác dụng.

Hắn nói không sai. Mạng của cô là do hắn cứu. Trách nhiệm của cô với vai trò là thuộc hạ của hắn chính là hoàn thành nhiệm vụ mà hắn giao, nhưng những việc cô không muốn thì sao?

Chương 17: Liên lạc với gia đình - Mail

Hồng Thất theo Uông Hy Vãn về căn nhà gỗ đó.

Cả ngày cô bị giao một công việc duy nhất chính là dọn dẹp nhà cửa, cuộc sống vì thế mà nhạt nhẽo vô cùng.

Mưa rơi bên ngoài cửa sổ, giữa tháng 1, không khí cũng chuyển dần sang không khí tết.

Khắp khu miền Bắc diễn ra những cuộc họp chợ phiên miền núi. Hồng Thất chỉ có thể đứng trong căn nhà gỗ, ngược nhìn ra bên ngoài. Ở nơi đông đúc đó, có rất nhiều người đang đi du lịch, họ cầm những chiếc máy ảnh đắt tiền, chụp những hình ảnh trên đường.

Trong lòng cô nhộn nhạo, những ngày thế này, ở lớp, cô đã có thể chuẩn bị mua quần áo tết, cũng là những ngày rộn rã nhất trong năm, khi học sinh cùng cắm trại xuân hoặc tham gia các hoạt động văn hóa. Cô chợt giật mình, sao cô không tìm cách liên lạc với họ? Họ có thể giúp cô liên lạc với gia đình?

Cô chạy xuống lầu, chợt nhìn thấy hai ba tên vệ sĩ đứng trực bên ngoài, trong lòng cô lại cố gắng áp chế những ý định, suy cho cùng cô cũng chỉ có một cơ hội, làm sao cô có thể vượt qua hai tên vệ sĩ kia để chạy ra bên ngoài, và con chip định vị trên người cô nữa, cô phải thật khéo léo để trở về nhà.

Tối hôm đó, di Mai không ở nhà, những tên vệ sĩ cũng bắt đầu lơ là, cô lên ra nơi hàng rào bị phá bỏ để thoát ra ngoài.

Hai bên đường hoa cúc đại nở rộ, hình ảnh ấy vô tình lướt qua trong mắt Hồng Thất. Cô liên tục chạy một mạch đi, cô chỉ chú ý phía xa xa, nơi có rất đông người, cô sẽ có chút hi vọng cầu người giúp, cũng sẽ cứu được những người từng bị bắt cóc như cô.

Nhưng họ đa số đều không phải người Trung Quốc, những điều cô nói họ không hiểu.

Cô cứ liên tục chạy, va vào rất nhiều người khác nhau, cô cứ chạy, cứ chạy...

Đến khi cô vấp ngã, chân đập rất mạnh xuống đất, cô đau đến không thể đứng dậy. Rồi chợt một bàn tay đẹp đẽ vớt cô, giọng nói của người ấy cũng ấm áp vô cùng.

Anh ta là một người con trai rất trưởng thành, nở nụ cười thân thiện nói với cô bằng tiếng Trung:

"Cô không sao chứ? Có cần giúp đỡ gì không?"

Cô ngẩn người hồi lâu, đáp:

"Có thể giúp tôi không?"

Anh gật đầu, người xuống trước mặt cô, cô rõ ràng cảm nhận thấy nỗi cô đơn trong đáy mắt anh. Cô nói:

"Tôi là Hồng Thất, bị bắt cóc vào tháng 10 năm trước. Quán bar Thủy Tinh, nơi đó rất nhiều nạn nhân như tôi."

Anh ngạc nhiên, nói:

"Đi! Đi cùng tôi! Tôi là Tô Yến Thâm!"

Cô lắc đầu, nhìn về xa xa đã thấy bóng dáng của những tên vệ sĩ mặc áo đen. Thất kinh, cô đẩy Tô Yến Thâm, vội nói:

"Mau...anh mau đi đi. Đừng để họ bắt được anh. Nếu như bây giờ tôi theo anh, họ sẽ nghi ngờ mà cảnh giác, rất khó cho việc điều tra."

"Vậy..."

Cô đẩy anh, nói vội:

"Làm ơn! Hãy giúp chúng tôi!"

Trước đây cô cũng từng nghĩ đến việc cầu cứu, nhưng người ở đây không hiểu cô nói gì. Thật may mắn, vì Tô Yến Thâm đã hiểu.

Cô vội đi đến một sạp hàng hóa gần đó, nhưng chưa kịp đến nơi đã thấy đầu óc choáng váng, cô ngã xuống mặt đất lạnh lẽo trước khi đám vệ sĩ mà đứng đầu là Đồng Tích kịp tới nơi.

Chưa kịp báo tin cho Uông Hy Vãn thì Đồng Tích đã nghe tiếng xe jeep dừng lại sát bên cạnh. Uông Hy Vãn bước xuống xe, đi về phía Hồng Thất, chẳng nói chẳng rằng, bế Hồng Thất lên.

Hắn chỉ mặc một chiếc áo khoác đen, có thể nhìn thấy khẩu súng màu đen ẩn giấu ở thắt lưng, trên bàn tay cũng có vết thương, máu chảy rất nhiều. Hắn ném chìa khóa xe cho Đồng Tích, nói:

"Cô lái xe đi."

Nói rồi hắn bế theo Hồng Thất đi vào trong xe.

Đồng Tích khởi động xe, lao vun vút về nhà.

Nửa đêm, Hồng Thất tỉnh lại. Ở nơi này, chỉ có một thầy thuốc, mà hôm nay ông ta lại không nhận chữa bệnh kịp, cuối cùng chỉ cho một thang thuốc. Cả đêm đi Mai ngồi canh nồi sắt thuốc cho Hồng Thất.

Hồng Thất xuất hiện triệu chứng dị ứng, đến mức ngất đi. Uông Hy Vãn ngồi bên cạnh giường, trầm ngâm rất lâu. Đến khi cô tỉnh lại, hắn mới hỏi:

"Ai cho phép em đi khỏi đây?"

Cô ngẩn người, lúc này mới nhận thức được, cô không biết vì sao bản thân lại ở đây, trong một căn phòng xa lạ. Rồi cũng chính vì suy nghĩ điều đó, cô phớt lờ câu hỏi của hắn.

Trong phút chốc, không khí đã trở nên vô cùng căng thẳng. Hắn im lặng, trầm lặng bên giường cô. Bên ngoài là khoảng không tĩnh lặng, không khí lạnh lẽo xuống trong lòng người một chút gì đó kì lạ vô cùng.

Uông Hy Vãn nghiêng người, với tay lấy hộp thuốc lá, lấy ra một điếu, bật lửa vút sáng lên, vừa đủ mời lửa; rồi đốm sáng cũng nhanh chóng vụt tắt.

Hắn đứng lên, đi về phía cửa sổ, nhìn về hướng nào đó rất xa, tấm lưng rộng quay về phía cô. Cô cảm nhận sự đau thương, huyệt hắc huyệt thấm đẫm trên tấm lưng cô đơn đó.

Sao vậy, cô làm gì sai ư!? Cô không biết, bởi vì nhiều lẽ. Vì cô không hiểu cái sai trong suy nghĩ của hắn là gì. Vì cô không hiểu rõ bản thân đã làm gì.

Hắn thờ lờ khói trắng bao trùm lấy không gian tối tăm, lạnh lẽo, không một chút sức sống. Cũng là thứ âm trầm, đến mức đáng sợ.

Hắn đột nhiên quay lưng, đi nhanh về phía cô. Khi cô nhận thức được mối nguy hiểm gần kề cô liền định tránh đi thì đã không kịp nữa, hắn đã nhanh chóng cố định tay cô lại. Chớp mắt, cô đã kịp cảm thấy đôi môi ấm áp còn vương mùi thuốc lá, một cái hôn ngọt ngào. Hắn hôn cô, u uất, đau đớn...tất cả đều dồn vào.

Có một chuyện mà cô không biết, hôm nay là ngày Diễm Tâm xa rời thế giới của hắn: 24/1.

Hôm nay hắn thấy rất khó chịu. Sáng sớm đã lái xe đi ra ngoài, uống một ít rượu, không hiểu sao lại tức giận đâm lên thân cây, để bị thương như vậy.

Cô chỉ cảm nhận được mùi vị thuốc lá cay nồng trong cuống họng, hai cánh tay bị hắn giữ chặt lấy, không một chút sơ hở.

Hắn buông cô ra, nhưng cánh tay thì vẫn giữ chặt tay cô không để cô có cơ hội thoát. Cô thì chẳng bận tâm điều gì khác ngoài việc hít thở cho ổn định. Trong bóng tối mờ ảo, tuy không nhìn thấy rõ, nhưng cô có thể nhìn được ra nụ cười nhẹ trên môi hắn, rất nhẹ rồi biến mất ngay.

Hắn biết cười, đúng vậy, thế mà...cô cứ nghĩ, con người hắn bị hóa băng đến quên luôn cách cười.

Uông Hy Vãn!?

Hắn nhích nhẹ thân mình nằm xuống cạnh cô, hầu như đem thân bọc cô lại vậy. Hai cánh tay choàng tới, ôm chặt cô.

Cô chưa kịp nói gì, hắn đã nói trước:

"Hôm nay tôi thấy mệt, nằm yên ở đó."

Cô nằm yên, nghe tiếng thở rất đều của hắn, gần như thế, đến nỗi nghe cả tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Bên ngoài không khí lạnh ứa vào phòng, còn có âm thanh vỗ vỗ của nhánh cây vào khung cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Liên lạc với gia đình – Mail (tt)

Tuyết vẫn rơi rất nhiều.

Buổi tối hôm ấy, Hồng Thất lên vào một căn phòng, cô biết, ở đó có máy tính, cô có thể liên lạc với bên ngoài.

Mở cửa, cô nhìn vào trong, ngoài giá sách và một cái bàn cùng vài cái ghế thì chẳng có gì.

Cô đi vội vào trong, mở máy tính, đăng nhập vào mail. Khi hộp thư hiện ra, cô chỉ vội ghi vài lời cầu cứu, gửi cho một vài người bạn mà cô tìm thấy.

Bên dưới nhà đã vang lên tiếng động cơ xe, Uông Hy Vãn đã về. Trong lòng cô lo lắng tột cùng, ngón tay run đến gõ phím không đều. Gửi xong cô liền ngay lập tức đăng xuất, xóa hết lịch sử, chạy vội ra khỏi căn phòng đó.

Cô vốn dĩ đã để ý đến căn phòng này rất lâu, hằng đêm, Uông Hy Vãn rất hay ở đó. Trên bàn – khi cô vừa vào phòng – cũng nhìn thấy một ly trà đã cạn ở đó. Có lẽ nào đêm qua hẳn cũng ở trong căn phòng đó?

Cô vừa ra khỏi phòng, cùng lúc Uông Hy Vãn đi lên. Nhìn thấy hẳn, cô cố trấn an mình không được sợ hãi, nếu không hẳn sẽ phát hiện. Cô tỏ ra thường ngày rất có thể, nhìn thấy hẳn vẫn có chút sợ hãi.

Tuyết rơi rất đẹp. Hẳn đột ngột dừng lại trước mặt cô, dáng người vượt trội, đôi bàn tay đeo găng tay bằng da, hẳn vừa tháo găng tay ra đã nâng cằm cô lên, đôi mắt màu xanh thăm nhìn cô, hỏi:

“Lén lút làm gì?”

Cô như giật thót mình nhưng cố trấn an bản thân hết mức, đáp:

“Tôi không có!”

Hắn hơi nhíu mày, nhưng sau đó lại chẳng có chút biểu cảm gì, quay lưng bỏ đi.

Cô như thở phào nhẹ nhõm.

Chắc là hẳn sẽ không nghi ngờ cô, có lẽ thế.

Nhưng cô cũng chợt nhớ đến người cô đã gặp trong đêm trước. Anh ta sẽ giúp cô ư? Cô cứ nghĩ mãi.

Cô vẫn nhớ về đêm mà Uông Hy Vãn đưa cô vượt biên. Cô vẫn cho rằng đó là lần đầu tiên hẳn khiến cô thấy hẳn chân thật, đến mức cô thấy hẳn rất bình thường, sống có tình cảm. Còn bao lần khác, cô thấy hẳn giống một ý niệm nhiều hơn. Đây chính là chấp niệm.

Uông Hy Vãn mở cửa phòng, tất cả đều như cũ, mở máy tính, kiểm tra lịch sử, xem lại số lần đăng nhập, nhìn thấy một lần đăng nhập từ nick bên ngoài, trong lòng hẳn biết cô đã làm gì. Cô không biết, đây là laptop của hẳn, tất cả mọi thứ hẳn đều theo dõi trông lòng bàn tay. Có điều, hẳn không muốn truy cứu, cô gửi lời kêu cứu thì sao? Chẳng ai có thể tìm thấy nơi hẳn ở cả.

Hồng Thất nhìn ra cửa sổ, tuyết vẫn rơi hoài. Cô nhớ Dung Hoa, không biết Dung Hoa có ổn không? Tô Yến Thâm rốt cuộc có báo cảnh sát hay không?

Cánh cửa sau lưng cô bật mở, cô quay lưng lại, nhìn thấy Uông Hy Vãn trong lòng cô có chút bất an.

“Đi thôi!” Hẳn nói.

Vừa lúc đó cô nghe thấy tiếng vỗ cánh quạt rất mạnh, bên ngoài cửa sổ, đó là một chiếc trực thăng đậu vững chãi trên bãi đất trống.

“Đi đâu?” Cô hỏi.

“Trở về!” Hẳn nói xong liền bắt lấy cánh tay cô, kéo đi.

Cô bị đem lên trực thăng mà chẳng hề biết mình sắp đi đâu.

Cô quay về Thương Thành, Dung Hoa không còn ở đó.

Cô vừa lo vừa sợ chạy vào phòng Uông Hy Vãn, hốt hoảng hỏi:

“Dung Hoa đang ở đâu?”

Uông Hy Vãn ngẩng đầu, khó chịu đáp:

“Tôi đang bận!”

Hồng Thất tức giận nhìn hấn đang ngồi trên bàn làm việc, nói lớn:

“Dung Hoa...có phải bị anh đem bán rồi hay không?”

“Điên à? Cô bé đó nói muốn quay về nhà. Tôi hỏi điều kiện, cô ta nói sẽ đổi em lấy tự do đấy. Em có tin không?”

Cô lắc đầu quyết liệt:

“Tôi không tin!”

“Nhưng đó là sự thật!”

Hồng Thất thấy mình như bị ngạt thở. Làm sao? Dung Hoa có thể không thân thiết với cô, nhưng thời gian qua, cô và Dung Hoa cùng sống với nhau, lẽ nào...

Đáng tiếc, cô gái mười bảy tuổi không biết lòng người khó đoán.

Uông Hy Ván đóng laptop, quay sang hướng Hồng Thất, chờ đợi điều gì đó từ cô.

Nhưng không...sự im lặng của cô làm hấn thấy lo lắng. Hấn vội nói:

“VẬY EM CÒN NHỚ, EMAIL EM GỬI ĐI CHỨ?”

Em đột nhiên ngẩng đầu, cảm thấy lạnh toát cả sống lưng.

“Sẽ chẳng có tác dụng! Nhưng có một chuyện, nếu tôi để em quay về, ai sẽ trả công cho tôi, mua em về, bảo vệ em?”

“Anh muốn cả một người, một người làm việc cho anh?” Cô nói.

Hấn im lặng, quay đầu nhìn sang hướng cửa sổ sát đất, trầm giọng nói:

“Ra ngoài đi!”

Cô đành phải đi ra ngoài nhưng trong lòng căm phẫn: Vì sao Dung Hoa lại đối xử với cô như vậy?

Cô thực tế chẳng hiểu lí do mình phải ở lại đây.

Hồng Thất giật mình tỉnh giấc, cô nhìn quanh, ở đó chỉ bao bọc bởi những bức tường trắng và một người đàn ông cúi đầu ngủ quên bên giường cô. Cô giật mình hoảng hốt, làm cho hấn cũng tỉnh dậy.

Nhìn thấy cô tỉnh lại, hấn mừng rỡ chạy ra ngoài gọi bác sĩ. Ngay sau đó, một đội ngũ bác sĩ y tá bước vào, họ làm một loạt kiểm tra sơ bộ trước ánh mắt kinh hoàng của cô.

Khi bác sĩ tiêm thuốc cho Hồng Thất, Tô Yến Thâm rõ ràng nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cô, hấn liền trấn an:

“Em yên tâm, họ sẽ không làm em đau!”

Cô chẳng biết hấn là ai, trong đầu cô cũng trống rỗng đến kì lạ. Cô chẳng thể nhớ ra thứ gì, ngay cả tên mình, hay vì sao cô ở đây? Người đàn ông kia có quan hệ gì với cô?

Bác sĩ tiêm thuốc xong thì tất cả mọi người cũng theo ông ta đi ra ngoài.

Vị bác sĩ đứng tuổi nói với Tô Yến Thâm:

“Theo quan sát ban đầu của tôi thì tình trạng của cô Hồng rất ổn, chỉ có một việc, tôi thấy hình như cô ấy không nhớ gì, ngoài ánh mắt lạ lẫm nhìn cậu ra thì vẫn còn tâm thế hoang mang lo sợ. Tôi sẽ kiểm tra kĩ về vết thương ở đầu cho cô ấy!”

Tô Yến Thâm trầm mặc một hồi rồi mới cất giọng nói:

“Nếu thật vậy phiền bác sĩ giữ kín việc này giúp tôi, và còn cả nhân thân của Hồng Thất...tôi cũng muốn giấu kín!”

Vị bác sĩ vẫn còn nhớ, suốt một năm Hồng Thất hôn mê không tỉnh, Tô Yến Thâm ngày ngày đến thăm cô, trò chuyện cùng cô. Với thỉnh cầu nhỏ này, làm sao ông có thể không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Tỉnh giấc

Hồng Thất tỉnh dậy trong cơn đau đầu, cô chỉ nhìn thấy vãn một bóng người quen thuộc đang ngồi bên giường cô, ngủ quên từ lúc nào.

Thấy động Tô Yến Thâm liền tỉnh dậy.

Hồng Thất thấy đầu rất đau, và với người trước mặt, cô dường như thấy vừa có chút quen thuộc lại vừa có chút gì lạ lẫm.

Tô Yến Thâm bắt đầu suy nghĩ một điều gì đó, rồi nói:

"Bác sĩ nói sau tai nạn em bị mất trí nhớ, với vết thương nặng như vậy, có thể cả đời này em chẳng thể hồi phục!"

Hồng Thất từ thẳng thốt đến kinh ngạc, rồi từ kinh ngạc sang hoảng loạn:

"Anh nói gì cơ? Mất trí? Tôi...là ai? Sao lại ở đây... Anh còn chưa cho tôi biết."

Tô Yến Thâm ghì chặt lấy vai cô, nói:

"Em tên là Hồng Thất, là trẻ mồ côi, cũng là vợ hôn phu của anh. Vào một năm trước, vì giận anh em đã vội vàng đến sân bay. Tài xế taxi hôm ấy sức khỏe không ổn định, lái xe để xảy ra tai nạn, ông ta chết ngay tại chỗ, còn em...hôn mê một năm mới tỉnh lại."

Hồng Thất bước vội xuống giường, nhìn qua gương, khuôn mặt tuy ngầy thơ nhưng rất tiêu tụy, xanh xao, còn hơn thế nữa, khuôn mặt này với cô là hoàn toàn lạ lẫm. Cô chẳng nhớ gì cả, một mảnh ký ức cũng không.

Tô Yến Thâm quay đầu nhìn cô gái lạ lẫm với tất cả kia, trong lòng hẳn có chút gì lóe lên rồi chợt tắt, ngày hôm ấy, nếu không phải vì người đàn ông kia, có lẽ cô cũng không bị rơi vào tình trạng như thế và hẳn thật tâm không muốn cô nhớ về ngày kinh hoàng ấy.

Bốn năm sau là khoảng thời gian cô học tập, ra trường một năm, cô làm việc tại một công ty đa quốc gia có trụ sở chính ở Nga. Dự định rằng một năm nữa cô và Tô Yến Thâm sẽ kết hôn. Nhưng vì lịch chuyển công tác của cô sang Nga mà đám cưới phải hoãn lại.

Đặt chân đến Moscow, Hồng Thất tới ngay công ty. Ở đây hoàn toàn khác biệt so với ở công ty chi nhánh: không gian làm việc chất lượng, nhân viên nghiêm túc, vì là trụ sở nên tần suất các cuộc họp hội đồng quản trị luân phiên xảy ra.

Tiếp quản công việc phát triển dự án ở phòng kế hoạch, Hồng Thất đã mất một tháng để làm quen mọi thứ. Có một chuyện mà cô vẫn luôn băn khoăn không biết vì sao chủ tịch lại ít đến công ty đến vậy.

Một tháng nữa thì đã qua mùa thu, khí hậu ở đây trở lạnh, so với ở Trung Quốc thì chưa gì đã lạnh hơn rất nhiều, vì thế mà Hồng Thất mấy ngày gần đây cứ hay nóng sốt, uống thuốc nhưng vẫn chưa thấy khá hơn.

Cuối tháng 9, không khí ẩm đậm, Hồng Thất vẫn cứ cúi đầu vào máy tính, lâu lâu lại ra ngoài quan sát tiến độ công trình cùng phó giám đốc dự án. Ít nhiều vì thế mà cái nóng sốt của cô có phần nặng thêm.

Một buổi sáng, khi cô đang yên ổn ngồi trong phòng có máy sưởi ấm áp thì chuông báo vang lên, các nhân viên ngay lập tức đứng dậy. Anna - đồng nghiệp ngồi cạnh cô nhắc nhở:

"Eli, mau...chủ tịch tới!"

Hồng Thất từ khi đến Nga đã dùng tên Eli để đồng nghiệp dễ gọi. Cô nghe thấy Anna nói thế liền nhanh chóng đi theo mọi người xuống lầu, theo thứ tự nhất định xếp thành hàng dài nghênh đón đại chủ tịch.

Cô được xếp phía sau nên đứng là vẫn không giấu nổi sự tò mò, thường xuyên cố nhìn tới trước, muốn xem xem rốt cuộc vị chủ tịch tài giỏi xuất chúng mà mọi người vẫn thường hay nhắc đến phải chăng là một ông già hói đầu hay không.

Một chiếc Land Rover dừng lại trước cửa, tài xế vội vàng chạy tới mở cửa xe, một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi chừng chạc lịch lãm bước ra, trên người khoác một chiếc áo lông sần điệu và ấm áp, đi theo sau ông ta là năm sáu người bộ dạng nghiêm túc. Ông ta đi đến đâu, nhân viên cúi đầu đến đó. Nhưng cũng có những nữ nhân viên ngẩng đầu nhìn lên chủ tịch.

Hồng Thất vẫn còn nhớ mỗi khi Anna kể về ông ta đều có ánh mắt đầy ái mộ, nhưng cô ấy cũng từng nhắc đến, một cô tên Dung Hoa lúc nào bên cạnh hẳn, có người nói cô ta là bạn gái ông ta, nhưng chủ tịch chưa từng thừa nhận.

Cô chỉ ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn ra đi cạnh ông ta có một người phụ nữ rất xinh đẹp. Người giàu có thì đúng là có khí chất của người giàu có,

nhìn sơ qua chiếc túi trên tay cô gái xinh đẹp ấy nếu Hồng Thất nhớ không lầm thì chiếc túi này được làm thủ công từ một nhà thiết kế người Ý, hơn nữa trên cả thế giới này chỉ có hai chiếc. Hồng Thất còn nhớ mình từng nhìn thấy nó trên một tạp chí thời trang, giá của nó...thật sự rất đắt.

Vị chủ tịch dường như ít quan tâm tới người phụ nữ đi bên cạnh mình, suốt một đoạn ông ta chẳng nhìn cô ấy một lần trong khi lại nói chuyện tự nhiên với các cổ đông của công ty. Hồng Thất điếng người khi chủ tịch vô tình nhìn lướt qua cô, ông ta trông rất quen, hình như cô gặp ông ta ở đâu rồi, hình như cả cô gái kia nữa, cô ta và ông chủ tịch khiến Hồng Thất cảm thấy rất ngọt ngào. Cô chẳng dám nhìn lên nữa, hoảng hốt cúi thấp đầu. Bên cạnh cô, Anna thấy cô như vậy liền hỏi:

“Eli, cô bị sao vậy?”

Hồng Thất lắc đầu.

Sau khi chủ tịch đi khỏi, ai cũng giải tán về phòng làm việc của mình, khi Hồng Thất về phòng đã thấy tất cả mọi người tập trung làm việc.

Cô mở máy tính, có một mail vừa được gửi tới, cô mở ra, một đoạn video do Tô Yến Thâm gửi tới. Hắn nâng một chiếc bánh sinh nhật trên tay, vừa vui vẻ vừa hát:

Mừng ngày sinh thần của em

Mừng ngày em sinh ra đời

Gửi đến em lời chúc mừng.

Hắn nói rất buồn vì không thể tổ chức sinh nhật cho cô, nói rằng sẽ bù lại khi cô trở về. Cô nhìn lên hộp lịch ngày tháng: 12/10, hôm nay là sinh nhật cô, sao cô không thấy giống, tự trong thâm tâm cô có điều gì vô cùng kì lạ.

Tan tầm, đường xá đông nghẹt người, Hồng Thất choàng khăn choàng vào người. Vô thức nhìn ra cửa sổ, cô chợt nhớ đến giấc mơ mà vẫn cứ nhìn thấy hằng đêm.

Tuyết toi dày trắng xóa, cô mặc độc một bộ quần áo mỏng, dưới cái lạnh cắt da thịt không thể chịu nổi, nhưng đích đến của cô còn rất xa, một người đàn ông đã cùng đi với cô, che tuyết cho cô. Không hiểu vì sao cảm xúc lại dào dạt đến vậy. Người đó, dường như đối với cô rất quan trọng, nhưng chắc chắn không phải là Tô Yến Thâm, và cô cũng hỏi hắn, hắn phớt lờ không biết. Hắn nói rằng do cô nghĩ nhiều, nên có vô số chuyện đi theo hướng sai, nhưng cô chưa bao giờ từ bỏ được. Có thể đó là manh mối để cô nhớ lại quá khứ.

Cô ghé chân vào một shop hoa, mua một bó hoa dạ lan hương. Dạ lan hương mang ý nghĩa mà theo mặt mã Pháp thì nó mang ý nghĩa: “Anh yêu em nhưng đồng thời cũng hủy diệt em”. Thật đáng thương. Đóa hoa này đẹp đến thế, nhưng nó bị cho là mùi hương quá gay gắt, ít người chịu được. Vậy mà thật kì lạ, từng có một người rất thích loài hoa này. Nhưng Hồng Thất không nhớ, chẳng nhớ nổi tên hay hình dáng, chỉ nhớ một hình ảnh mình cùng ai đó đến một shop hoa, và cô được căn dặn phải mua một đóa dạ lan hương cho một người vô cùng quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gặp gỡ

Sáng sớm Hồng Thất ngủ quên, lúc thức dậy đã muộn giờ làm, cô đón taxi đến công ty nhanh nhất có thể. Cô vừa quẹt thẻ điểm danh, bác bảo vệ nhắc:

“Ely, đi làm muộn mất hai mươi phút đấy.”

Cô vội vàng đáp lại một câu:

“Vâng, là lỗi của cháu. Chú cứ ghi vào danh sách đi ạ!”

Cô nói xong liền chạy đi, bác bảo vệ nhìn theo cười hiền, trong lòng vô cùng êm ái.

Cô nhìn thấy thang phía trước đang dần đóng cửa lại thì vội vã nói:

“Đợi đã!”

Cô lao vào thang máy như tên bắn, đến khi vào rồi mới biết mình đại đến nhòng nào, đó chẳng phải là chủ tịch sao? Có nhân viên nào đã đi muộn lại vào cùng thang máy với chủ tịch như cô không? Thật là... mà khoan đã, thật kì lạ, đi thêm một đoạn là thang máy riêng của chủ tịch và khách quý, sao ông ta không đi nhỉ? Cô nghĩ.

Cô cúi đầu không dám nhìn hắn một lần. Trái lại, vị chủ tịch kia thì chốc chốc lại nhìn sang cô, cũng để ý thấy bảng tên của cô: Eli, bộ phận phát triển dự

án.

Cô cứ nhìn mấy ngón chân trong đôi giày cao gót của mình đang cựa quậy, sao thế nhỉ? Khí thế của vị chủ tịch thật bức người mà. Hấn khiến cô thấy sợ hãi, qua mắt kính, ánh mắt của hấn càng sắc bén hơn gấp mấy lần bình thường.

“Ting”, cuối cùng cũng đến tầng 10, cô thoát khỏi thang máy bằng một cái cúi đầu chào chủ tịch rồi chuồn ngay lập tức. Nhưng cũng có lúc, cô thấy như có ai đó phía sau nhìn mình chằm chằm, nhưng khi cô quay lại thì chẳng có ai cả.

Công việc văn phòng đúng là quá nhàm chán, ngày qua ngày, cô cũng chỉ bao nhiêu đó công việc. Nhưng đến trưa thì trưởng bộ phận phát triển kế hoạch Thẩm Ninh Vy đi tới chỗ cô, hỏi:

“Eli, hôm nay em tăng ca được không? Bản báo cáo dự án lần này cần được hoàn thành gấp, là chủ tịch muốn kiểm tra sơ bộ tiến trình!”

Hồng Thất liền ngần ra, hỏi lại:

“Dự án chưa hoàn thành, làm sao em có thể báo cáo được?”

“Đúng là có như thế thật. Nhưng ý cấp trên ban xuống, ai mà dám cãi. Em cứ báo cáo tất cả tới thời điểm này, để đối phó thử xem sao?”

Hồng Thất trước giờ thường xuyên làm báo cáo, việc này khi ở Trung Quốc cô cũng làm, bây giờ từ chối thì thật thương cho chị trưởng phòng. Cô đành đồng ý.

Vào giờ ăn trưa, Anna rủ cô đi ăn lẩu. Trong lòng thì Hồng Thất muốn làm nốt công việc của ngày hôm nay nhưng cô lại nghĩ, thế nào cũng làm, vậy thì đi ăn gì cho ấm bụng đã rồi tính tiếp. Thế là hai cô gái lái xe đến quán lẩu ở gần công ty. Nói món ăn ở đó ngon thì chưa, nhưng chẳng có thì giờ nên quán ăn đó là lựa chọn tốt nhất.

Sáu giờ chiều, nhân viên bắt đầu tan làm cũng là lúc Hồng Thất ăn chiếc bánh sandwich mà Anna mua cho cô. Tuyết vẫn cứ rơi là tã. Đó là mùa đông của Nga. Chẳng hiểu vì sao mà cô lại yêu mùa đông đến vậy, chỉ là thấy tuyết thì nhớ đến điều gì đó chẳng hiện hữu trong trí óc cô, nó cho cô cảm giác ấm áp, thân thuộc.

Cô bắt đầu tập trung vào những con số, nhưng dần dần, cô thấy bụng ngày một đau, đau đến không chịu được.

Công việc tăng ca này chính là do Ưông Hy Vãn cố tình sắp xếp cho cô, hấn âm thầm đứng bên ngoài quan sát cô, đồng thời cũng nhìn thấy cô ngất đi. Hấn liền vội vàng bế cô đi bệnh viện.

Một giờ đồng hồ trôi qua, cô cũng ra ngoài trong tình trạng hôn mê. Bác sĩ chuyển cô vào phòng hồi sức, Ưông Hy Vãn đều theo sát quá trình.

Ngồi bên cạnh giường cô, hấn quan sát cô gái của những năm trước, cô năm ấy mười bảy tuổi, độ tuổi đáng yêu thanh thuần nhất, lần đầu tiên hấn nhìn thấy cô, đã định rằng sẽ giữ cô bằng được. Hấn vẫn còn nhớ, cô ngày ngày theo sát hấn, là thuộc hạ của hấn, hấn đi đâu theo đó. Cũng nhớ cả đôi mắt căm phẫn của cô khi hấn cấy chip vào người cô. Hấn thuận tay sờ lên cổ cô, con chip đã bị lấy ra từ lâu, cũng chẳng để lại vết sẹo nào, điều này khiến hấn vô cùng nghi vấn.

Đúng là mấy năm qua hấn không tìm được cô chính là vì con chip này đã bị hủy. Nhưng nhất định khi lấy con chip ra khỏi cô, ở cổ sẽ có sẹo, dù là có phẫu thuật thẩm mỹ, vết sẹo chỉ ít cũng không thể hoàn toàn được xóa sạch thế này.

Cô đã làm gì để xóa bỏ hấn vậy? Hấn nghĩ.

Nữ nhân này, cô rốt cuộc muốn làm gì?

Ưông Hy Vãn dựa đầu ra thành ghế, nhìn cô, chờ cô tỉnh lại.

Tám giờ tối, cô cựa mình, người đầu tiên cô nhìn thấy khi vừa mở mắt ra chính là Ưông Hy Vãn, cô bàng hoàng lùi về sau lấp bắp:

“Ông...chủ tịch...tôi!”

“Em còn vờ như không nhận ra tôi ư?” Hấn nói.

“Tôi...không quen ông từ trước. Sao...sao có thể vờ không nhận ra?”

Hấn nhòm người về phía cô, nhíu mày nói:

“Tôi từng nói, dù chân trời góc bể, tôi nhất định sẽ tìm được em!”

Hồng Thất ngồi dậy, tháo kim truyền nước, vội vã chạy ra ngoài, nhưng nửa đường đã bị Ưông Hy Vãn kéo ngược trở lại, cánh tay hữu lực của hấn giữ chặt hai tay cô, dùng lực đạo của cơ thể siết chặt cô, làm cô đau đến thét lên:

“Đau... tôi khờn biết ông là ai ngoài thân phận chủ tịch và địa vị trong thương trường của ông, làm ơn thả tôi ra đi!”

“Không nhớ gì về tôi, không sao, tôi giúp em nhớ lại vậy!”

“Buông tôi ra!”

Hồng Thất giật mình tỉnh giấc khỏi giấc mơ. Bên cạnh cô Anna đang ngủ quên, thấy cô tỉnh lại, Anna cũng tỉnh dậy, nói:

“Xin lỗi, vì bánh sandwich của tôi mà khiến cô nhập viện!”

Hồng Thất lắc đầu:

“Không sao! Cô cũng vì quan tâm tôi. Vậy còn báo cáo?”

“Chủ tịch nói không cần báo cáo nữa?”

Chủ tịch ư? Vậy hóa ra...

Cô chợt nhớ ra điều gì đó.

Những ngày sau khi cô xuất viện mọi việc trải qua vô cùng suôn sẻ.

Một buổi sáng đầu xuân, không khí rất trong lành, Hồng Thất đến công ty và phát hiện bàn làm việc của mình đã không còn nữa, trưởng phòng thì nhanh chóng đi tới báo với cô:

“Chúc mừng đã được cất nhắc! Eli, cô được chủ tịch chỉ định làm trợ lý riêng rồi, bàn làm việc cũng là do Uông tổng cho mang đi!”

“Cái gì?” Cô hốt hoảng:

“Sao lại như vậy? Chẳng lẽ...”

Cô lại nhớ lần trước ở bệnh viện...

Cô thà làm việc đầu bù tóc rối ở văn phòng này còn hơn là hằng ngày nghe lệnh hần sai bảo, ở bên cạnh hần 12/24. Rồi sau này khi hần đi công tác, cô buộc cũng phải đi công tác cùng.

Cô bỏ túi xách xuống bàn làm việc bên cạnh đang trống, nhanh chóng đi về phía thang máy, vào trong, cô nhấn thẳng tầng 34.

Thang máy chạy khá lâu, cô cứ mãi nhìn con số trên đầu thang máy đang nhảy dần. Cuối cùng thang máy cũng mở ra.

Cô nhìn thấy dòng chữ văn phòng chủ tịch hiện ra, tự dưng trong lòng cô có chút lo sợ. Nơi này là nơi mà cô chưa từng nghĩ mình sẽ tới lần nào, cũng sẽ chẳng gặp chủ tịch để làm gì.

Vị nam thư kí nhìn thấy cô, không những không cản mà còn nói:

“Chủ tịch đang ở bên trong. Cô Hồng! Mời.”

Cô đi vào trong, nhìn thấy một phòng khách khá rộng rãi, kiến trúc cũng rất sáng sủa, cửa sổ sát đất lắp kính trong suốt chịu lực, một góc phòng, Uông Hy Văn đang đọc một tập văn kiện.

Cô đi về phía hần, hít một hơi đồng dục nói:

“Thưa chủ tịch! Ông không thể chuyển công việc của tôi như thế này được!”

Hần ngẩng đầu, mái tóc vuốt lộ vàng trán cao, hần tháo kính, hỏi cô:

“Em vừa gọi tôi là gì?”

Cô chợt lắp bắp:

“Là...chủ tịch!”

Hần dựa người ra ghế sau đó mới giương đôi mắt xanh biển nhìn cô, nói tiếp:

“Đúng vậy, tôi là chủ tịch, đối với công ty của chính mình thì quyền lực ở đâu mới là giới hạn cơ chứ?”

“Ông...”

“Tôi đã chuẩn bị riêng cho em một bàn làm việc riêng, máy tính của em cũng được chuyển lên rồi. Ngồi xuống, làm công việc của mình!”

Đối với người vừa quyền vừa thế như hấn quả nhiên chẳng dễ dàng đối phó, cô đành chấp nhận công việc này, ngày ở gần hấn, đôi khi cô bị hấn quở trách vì pha cà phê không ngon, hay chuẩn bị cơm cho hấn mà lại chẳng trình bày đẹp mắt một chút. Nhưng cũng tốt, cuộc sống của cô từ lúc nào rất thú vị, rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.